

DE STER

Augustus 1971 · 71e Jaargang · Nummer 8

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN OUDERLING ELRAY L. CHRISTIANSEN,

Assistent van de Raad der Twaalven

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
voor de Nederlandse Zending
en de ring Holland

Augustus 1971
71e Jaargang · Nummer 8

Redacteur:

Doyle L. Green,
Church Editorial Department

Coördinator:

J. W. Zurhaar
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de ring Hol-
land: R. L. Schuurman,
Wagenbergstraat 77, Rotterdam.

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

Mijn broeders en Zusters, ik wil graag iets zeggen dat voor diegenen onder ons die gebukt gaan onder beproevingen, moeilijkheden, teleurstellingen en tegenspoed, van nut kan zijn. Tot hen zeg ik: „Twijfelt niet, vrees niet.” (L. en V. 6:38.)

Het Evangelie van Jezus Christus omvat alle wetten en alle verordeningen die wij nodig hebben om alles wat het leven brengt onder ogen te kunnen zien, en het grootst mogelijke succes te behalen.

De leringen van Jezus Christus zijn een weldaad voor het hart van de mens. Zijn leerstel-lingen verlichten het denken. Zij wijzen ons de goede weg.

In Zijn leringen staat de erkenning van God als onze Vader voorop. Jezus bad tot onze Vader en verzocht alle mensen insgelijks te handelen, opdat wij „bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat” zouden leven. Hij leerde ons dat ieder van ons een goddelijk doel kan bereiken door zich te voegen naar het plan van onze Vader, dat Hij bij monde van Jezus Christus bekend maakte.

Dit is het enige plan waardoor men ware gemoedsrust kan vinden. Ja, dit is het **enige** plan dat de mens tot verlossing en verhoging leidt. Dit plan werd ons in het voorbestaan voorgelegd, en ieder van ons aanvaardde het graag. We begrepen onder meer dat we in het leven als sterveling hoogstwaarschijnlijk zowel verdriet als vreugde zouden beleven, pijn zowel als troost, teleurstellingen naast succes, niet alleen gezondheid, maar ook ziekte. Omdat het voor onze ontwikkeling noodzakelijk is, staat de Heer toe dat het bittere vermengd wordt met het zoete. Hij weet dat het geloof van elk individu niet alleen door tegenspoed, maar ook door kalmte en voorspoed beproefd moet worden. Anders zou de kans bestaan dat dit geloof in onvoldoende mate ontwikkeld blijkt te zijn, als men voor een situatie komt te staan die men alleen door geloof het hoofd kan bieden.

Broeders en zusters, u en ik staan **nimmer** alleen. De Heer verlaat ons niet. Laten wij dan ook Hem niet verlaten!

INHOUD

Verlossing Universeel, president Joseph Fielding Smith	227
Tempels — De Poorten naar de hemel, ouderling Marion G. Romney	229
Het gezin en de eeuwigheid, ouderling Boyd K. Packer	235
Inleiding in de genealogie, ouderling Howard W. Hunter	239
Deze dingen heb ik geleerd, president N. Eldon Tanner	241
Een zondag in Vietnam, Roger McLaughlin	242
Het gesproken woord, ouderling Richard L. Evans	245
Onze jongeren voorbereiden, president Harold B. Lee	246
Een geschenk uit de hemel, George Durrant	249
DE kleine STER: Van vriend tot vriend, ouderling Mark E. Petersen	57
Oude rakker komt te hulp, Eva Gregory de Pimienta	59

Op de omslag: Deze gelukkige tafereeltjes van saamhorigheid in het gezin werden in de verschillende delen van de wereld gefotografeerd door Doyle Green, Jerry Harvey, Eldon Linschoten en Roland Sparks. Zie het artikel „Een geschenk uit de hemel” door George Durrant op pagina 249.

Boodschap van de president
van de Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen.

Verlossing universeel

Beseffen de heiligen der laatste dagen ten volle het belang van de enorme verantwoordelijkheid die ons op de schouders is gelegd met betrekking tot de verlossing der wereld? We doen bijzonder veel om te proberen een perverse en goddeloze generatie te bekeren en te redden; we sturen honderden zendelingen naar alle delen van de wereld en besteden jaarlijks honderdduizenden guldens aan de bouw van kerkgebouwen, scholen en andere gebouwen, en aan de opleiding en opvoeding van de jeugd van Israël, aan de ontwikkeling en verbetering van onze landen, stedenbouw, en vermeerdering van onze gemeenschappen, het uitgeven van tijdschriften en aan ons nijver streven om onze eigen mensen te verbeteren en de kennis te verbreiden, die de wereld tot het Evangelie zal bekeren. Maar wat doen wij voor de verlossing van onze doden?

Weliswaar zijn er veel mensen die dit impo-
sante werk begrijpen en met trouw en geloof
hun plichten in de tempels des Heren ver-
vullen. Dit is een goed teken en het geeft
blijk van de bereidwilligheid en werkzaam-
heid van de heiligen. Maar het pleit de inac-
tieve, talmende leden, die niets voor hun
doden doen, niet vrij. Deze mensen kunnen
niet verwachten dat zij de eer zullen krijgen
van hetgeen anderen doen; de verantwoor-
delijkheid weegt naar verhouding van onze
persoonlijke capaciteiten en kansen voor
ons allen even zwaar.

Het maakt niet uit voor welk ander werk we

Deze boodschap van president Smith verscheen voor
het eerst in de Improvement Era van februari 1910
(pag. 352). Het onderwerp is zo actueel en de woorden
zo toepasselijk, dat deze boodschap verdient op
deze plaats nogmaals gepubliceerd te worden.

geroepen mogen zijn, welke functie we be-
kleden, of hoe trouw we op andere manieren
in de Kerk hebben gearbeid; niemand is vrij-
gesteld van deze belangrijke verplichting.
Het wordt zowel van de apostel, als van de
nederigste ouderling geëist. Plaats, aanzien
of langdurige dienst voor de zaak van Zion,
in het zendingsveld, de ringen van Zion of
elders, geeft niemand het recht de verlos-
sing van zijn doden te veronachtzamen.
Sommigen menen misschien dat zij van ver-
dere plichten ontslagen zijn, indien zij hun
tiende betalen, de vaste vergaderingen bij-
wonen en andere plichten vervullen, de arme
steun verlenen of misschien één, twee of
meer jaren besteden aan prediken in de
wereld. Maar het werken voor de doden is
de grootste en mooiste taak. Wij mogen en
moeten al die andere dingen doen waarvoor
wij beloofd zullen worden, maar als wij het
zwaarder wegende voorrecht en gebod ne-
geren, zullen wij zeer zwaar veroordeeld
worden — alle goede werken ten spijt.

En waarom een dergelijke veroordeling?
Omdat de „grootste verantwoordelijkheid in
deze wereld, die door God op onze schou-
ders is geplaatst, is om naar onze doden te
zoeken“. Omdat wij zonder hen niet verlost
kunnen worden, „is het noodzakelijk dat zij
die ons zijn voorgegaan en zij die ons zullen
volgen dezelfde verlossing ten deel valt als
ons. Aldus heeft God het verplicht gesteld
voor de mens,“ zegt de profeet Joseph Smith.
(Zie de *Leringen van de Profeet Joseph*

Smith, pag. 378. Zie *De Weg tot Volmaking*, Joseph Fielding Smith, p. 153.)

Hieruit zien we dan dat — hoewel het noodzakelijk is om de natiën der aarde het Evangelie te verkondigen en alle andere goede werken van de Kerk te verrichten — toch het grootste gebod, dat ons gegeven is en verplicht is gesteld, tempelwerk voor onszelf en voor onze doden is.

Voorts zegt de profeet: „Dooop voor de doden is de enige wijze waarop de mens als heiland op de Berg Zion kan verschijnen. De verkondiging van de eerste beginselen van het Evangelie was voor de mens een persoonlijk middel tot verlossing, maar de mensen worden het werktuig om zeer velen van hun bloedverwanten het Koninkrijk van God binnen te voeren door als plaatsvervanger actief deel te nemen aan de ritën van verlossing. . . . Deze leerstelling blijkt glorieus, aangezien het de grootsheid van goddelijke barmhartigheid en welwillendheid in de uitgebreidheid van het plan van zaligheid voor de mensen ten ton spreidt. Deze heerlijke waarheid is erop berekend het begrip aanzienlijk te vergroten en om de onder moeilijkheden, problemen en bedroefdheid gebukt gaande ziel te steunen. . . . Deze leerstelling brengt heel duidelijk de wijsheid en genade Gods naar voren, die blijkt uit het voorbereiden van een verordening voor de verlossing der doden, doordat zij bij volmacht gedoopt worden, hun namen in de hemel te boek worden gesteld, en zij worden beoordeeld naar de daden die zij als sterveling hebben begaan. Deze leerstelling was de grote last van de Schriften. Die heiligen, die dit namens hun doden negeren, brengen hun eigen zaligheid in gevaar.” (Times and Seasons 2:577-578.)

Onze eigen zaligheid is in gevaar, omdat het niet alleen noodzakelijk is dat ouders en kinderen de verordening van de doop ontvangen, maar zij moeten ook van generatie op generatie aan elkaar verbonden worden. Het is voor ons noodzakelijk dat we naar de tempels gaan, gedoopt en bevestigd worden en alle verordeningen voor onze doden ontvangen, net zoals wij ze voor onszelf ontvangen. (Zie *History of the Church* 6:365.)

„In dit geval is het voldoende om te weten,“

lezen we in de openbaring, „dat de aarde met een vloek zal worden geslagen, tenzij er gebaseerd op een of ander leerstuk een verbindende schakel van de een of andere aard tussen de vaderen en de kinderen bestaat — en ziet, wat is dit leerstuk? Het is de doop voor de doden. Want wij kunnen zonder hen niet tot volmaking komen; evenmin kunnen zij zonder ons tot volmaking komen. Noch kunnen zij of wij tot volmaking komen zonder hen, die reeds in het evangelie zijn gestorven; want het is noodzakelijk bij het inluiden der bedeling van de volheid der tijden, welke bedeling nu wordt ingeluid, dat een gehele en volkomen vereniging, en samensmelting van bedelingen, sleutelen en machten en heerlijkheden sedert de dagen van Adam tot zelfs op de tegenwoordige tijd zouden plaatsvinden, en worden geopenbaard. En niet alleen dit, maar ook hetgeen sedert de grondlegging der wereld nimmer is geopenbaard, doch voor de wijzen en voorzichtigen verborgen is gehouden, zal aan kleine kinderen en zuigelingen in deze bedeling, die van de volheid der tijden, worden geopenbaard.” (L. en V. 128:18.)

Nogmaals citeer ik de profeet: „De Bijbel zegt: ‘Ziet, Ik zende ulieden de profeet Elia, eer dat de grote en die vreselijke dag des Heren komen zal. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla.’ (Maleachi 4:5-6.)

„Het woord *wederbrengen* had vertaald moeten worden met *binden* of *verzegelen*. Maar wat is het oogmerk van deze belangrijke zending en hoe moet dat worden bereikt? De sleutelen moeten overgedragen worden, de geest van Elia moet komen, het Evangelie moet gevestigd worden, de Heiligen van God vergaderd, Zion opgebouwd, en de Heiligen moeten als heilanden op de Berg Zion komen.

„Maar hoe zullen zij heilanden op de Berg Zion worden? Door tempelen te bouwen, doopvonten op te richten, en alle verordeningen, dooperemoniën, bevestigingen, wassingen, zalvingen, ordeningen en verzegelende machten op hun hoofden te ontvangen ten behoeve van hun gestorven voorou-

(wordt vervolgd op blz 233)

Tempels

De poorten naar de hemel

DOOR OUDERLING MARION G. ROMNEY
van de Raad der Twaalven

Van alle wonderschone dingen die tijdens de herstelling van het Evangelie werden geopenbaard, was een van de belangrijkste punten kennis omtrent tempels en het doel daarvan. Toen de profeet Joseph Smith het aloude verslag aan het vertalen was, vernam hij dat de volkeren van het Boek van Mormon tempels hadden. Toen Nephi verslag deed van wat hij rond 570 v. Chr. deed, schreef hij:

„En ik, Nephi, bouwde een tempel, en ik bouwde die naar de tempel van Salomo, met dit verschil, dat er niet zoveel kostbare materialen voor werden gebruikt, want die werden daar niet aangevonden; daarom kon hij niet gelijk worden aan de tempel van Salomo. Doch de bouw was als die van Salomo's tempel en de bewerking was buitengewoon fraai.” (11 Ne. 5:16.)

Later vermeldde Jakob dat hij het volk van Nephi onderwees in de tempel.¹

Omstreeks 121 v. Chr. „zond koning Limhi een bekendmaking uit onder zijn gehele volk, dat zij bij de tempel moesten samenkomen om de woorden te horen, die hij tot hen zou spreken.” (Mosiah 7:17.)

Vermoedelijk was dit de tempel, die de losbandige koning Noah zo fraai versierde.² Het is mogelijk dat alle bovengenoemde verwijzingen sloegen op de tempel die door Nephi werd gebouwd.

Rond 124 v. Chr. vergaderde het volk zich bij een andere tempel in het land Zarahemla om de imposante afscheidstoespraak van koning Benjamin te horen.³

Het Boek van Mormon maakt melding van een derde tempel, die in het „land Overvloed” lag en waar het volk van Nephi vergaderd was, toen het voor het eerst de verrezen Helland hoorde en zag.⁴ Mogelijk hebben de Nephieten nog meer tempels gehad.⁵

In het Oude Testament lezen we, dat het volk van Israël een volk van tempelbouwers was. Dr. James E. Talmage wijst erop dat zij „zich onder de natieën onderscheidden als bouwers van heiligdommen voor de naam van de levende God.”⁶

Afgoden dienende volkeren bouwden eveneens

tempels, die waren gewijd aan hun respectieve afgoden. Niet lang nadat Israël was „ontvlucht uit de omgeving van de Egyptische afgoderij”, gebood Jehova hen „een heiligdom te bouwen, waarin (Hij) Zijn tegenwoordigheid kon manifesteren en Zijn wil bekend kon maken als hun aanvaarde Heer en Koning.”⁷ Overeenkomstig de gedetailleerde opgaven, die zij van Jehova ontvingen, bouwden zij met het mooiste materiaal dat zij ter beschikking hadden de tabernakel, waarin de Ark des Verbonds werd ondergebracht.

Toen Israël na veertig jaar trekken door de woestijn uiteindelijk een eigen land bezat, kreeg de tabernakel, die zij steeds mee hadden gedragen, „een rustplaats in Silo; en daarheen trokken de stammen om te vernemen wat de wil en het woord Gods was.”⁸

„David, de tweede koning van Israël, wilde voor de Heer een huis bouwen en maakte daarvoor plannen. Hij verklaarde dat het niet paste dat hij, de koning, in een cederhouten paleis woonde, terwijl het heiligdom van God niet meer dan een tent was.”⁹ Maar de Heer sprak tot hem: „Gij zult Mijn Naam geen huis bouwen, want gij zijt een krijgsman, en gij hebt veel bloeds vergoten.” (1 Kron. 28:3.)

De tempel te Nauvoo was de tweede tempel die in deze bedelling voor de Heer werd gebouwd.

David bracht echter wel de materialen bijeen, en zijn zoon, Salomo, bouwde de tempel.

Deze majestueuze tempel bleef in al haar pracht vierendertig jaren behouden. Daarna „onttrok Jehova Zijn beschermende tegenwoordigheid...“ vanwege de zonde van Salomo en de afvalligheid van Israël.¹⁰

De Egyptenaren beroofden deze tempel; Achaz plunderde hem, en Nebucadnezar legde hem omstreeks 600 v. Chr. in de as.

Israël was goddeloos geworden. De stammen waren uiteen gegaan. „Het koninkrijk Israël, dat ongeveer uit tien van de twaalf stammen bestond, was rond 721 v. Chr. onderworpen door Assyrië.“ De resterende twee stammen, het koninkrijk Juda, bleef zeventig jaar lang onderdrukt door Babel.

„Daarna kregen zij onder het zachtmoedige bewind van Cores en Darius toestemming om naar Jeruzalem terug te keren en nogmaals, in overeenstemming met hun geloof, een Tempel op te richten... De herstelde Tempel is de geschiedenis ingegaan als de Tempel van Zerubbabel.“ Deze tempel werd in 515 v. Chr. voltooid. „Hoevel deze Tempel vergeleken bij de Tempel van Salomo aanzienlijk minder rijk was afgewerkt en ingericht, was het niettemin het beste wat het volk kon bouwen, en de Heer aanvaardde het,“ net zoals Hij „de Tabernakel“ en de tempel van Salomo had aanvaard.¹¹

Na vijf eeuwen van ruïneus verval werd de tempel ongeveer zestien jaar voor de geboorte van Jezus door Herodes, koning van Juda, weer opgebouwd. Hoewel de tempel tot velerlei commerciële gebruiken was gedegradeerd, stond hij in verband met vele gebeurtenissen in het aardse leven van de Heiland. In het jaar 70 na Chr. werd hij door vuur verwoest, zoals door de Heer was voorzien.

Niettegenstaande het feit dat tempels altijd het waarmaker van ware volgelingen van de levende God zijn geweest, hebben volgens de kronieken geen andere belijdende christenen buiten de Nephieten ooit een tempel gebouwd in de tijd tussen de Tempel van Herodes en het jaar 1830, waarin de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd gesticht — een tijdsbestek van 1760 jaar. Aangezien in al die tijd onder de mensen op aarde geen kennis werd aangetroffen omtrent tempels, het doel ervan, en het werk dat erin verricht moest worden, rijst de vraag: Waaruit putte de profeet Joseph zijn kennis omtrent tempels? Het staat vast dat hij kennis van dien aard niet bij mensen verwierf, omdat zij die kennis niet bezaten. Uiteraard luidt het ant-

woord, dat hij de kennis door rechtstreekse openbaring uit de hemel ontving.

Tempelbouw in deze tijd is derhalve een voor De Kerk van Jezus Christus kenmerkend werk. Tempels kunnen door geen andere mensen begrepen worden dan door leden van de Kerk die een begrip hebben van het Evangelie van Jezus Christus. De grootse eeuwige beginselen van voorbestaan, eeuwig huwelijk, opstanding, verhoging, de aard van God en onze verhouding tot Hem — al deze en nog meer belangrijke beginselen van het Evangelie zijn gericht op het tempelwerk. Vanuit de tempels vinden zij hun weerschijn in de harten van begrijpende heiligen der laatste dagen.

Van alle bewijzen van het feit dat Joseph Smith jr. als profeet geroepen was, is er vrijwel geen zo beslissend als het feit dat hij binnen een jaar nadat de Kerk werd gesticht van de Heer instructies begon te ontvangen ten aanzien van de bouw van tempels. (L. en V. 36:8.)

Reeds in juli 1831 zei de Heer hem, dat Independence in de staat Missouri „de plaats voor de stad Zion“ was „... en een plaats voor de tempel ligt ten westen er van op een stuk grond, niet ver van het gerechtsgebouw.“ (L. en V. 57:2, 3.)

Het belang dat de heiligen hadden bij de bouw van tempels en van de stad Zion was in die vroege jaren groot. Uit het belang dat zij bij tempels hadden, vloeide voort dat er onder de heiligen een geest ging heersen, die hen aanspoorde tot samenkomen. Het verband tussen de geest van het samenkomen en de belangstelling voor tempels werd aldus door de profeet verklaard. Gebruik makend van de tekst waarin deze woorden van de Heiland staan: „Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkertwils een hen haar kieken bijeenvergaderd onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild,“ (Mt. 23:37), vroeg hij: „Wat was het doel van het bijeenvergaderen van de Joden, ofwel het volk van God, in enig tijdperk van de wereld?“

Hij antwoordde: „Het voornaamste doel was een huis te bouwen voor de Heer, waardoor Hij Zijn volk de verordeningen van Zijn huis en de heerlijkheid van Zijn Koninkrijk kon openbaren en om het volk de weg der verlossing te onderwijzen; want er zijn bepaalde verordeningen en beginselen die, als zij worden onderwezen en in praktijk worden gebracht, moeten worden verricht in een plaats of een huis dat voor dat doel is gebouwd.

„Het was het plan van de raadsvergaderingen in de hemel voor de wereld bestond, dat de be-

ginselen en wetten van het priesterschap gebaseerd moesten zijn op de vergadering van de mensen van elk tijdperk van de wereld . . . Verordeningen die in de hemelen vóór de grondvesting van de wereld, in het priesterschap, voor de verlossing van de mens zijn ingesteld, mogen niet veranderd of gewijzigd worden. Allen dienen op grond van dezelfde beginselen verlost te worden.

„Voor ditzelfde doel vergadert God in de laatste dagen Zijn volk bijeen om voor de Heer een huis te bouwen, waar zij zich kunnen voorbereiden op de verordeningen en endowments, wassingen en zalvingen . . .

„Als een man de volheid van het priesterschap van God ontvangt, moet hij het op dezelfde wijze verkrijgen waarop Jezus Christus het verkreeg, en dat geschiedde door alle geboden te onderhouden en alle verordeningen van het huis des Heren te gehoorzamen . . .

„Alle mensen die erfgenamen van God worden, en medeërfgenen van Jezus Christus, zullen

de volheid van de verordeningen van Zijn Koninkrijk moeten ontvangen; en zij die niet alle verordeningen ontvangen, zullen de volheid van die heerlijkheid niet in haar geheel ontvangen, zo zij die niet geheel en al verliezen.“¹²

Tempels zijn noodzakelijk voor een volkomen organisatie van de Kerk. „De Kerk,” zei de profeet, „is niet volledig, en niet in de juiste orde, georganiseerd — en kan dat ook niet zijn — voor de Tempel voltooid is die plaats zal bieden voor de bediening van de verordeningen van het priesterschap.“¹³

Tijdens de Kerk-conferentie van 8 april 1844 te Nauvoo, zei de profeet de heiligen dat hij „instructies van de Heer had ontvangen dat van nu af aan overal in de Verenigde Staten waar de ouderlingen van Israël kerken en gemeenten zullen oprichten, een ring van Zion moet zijn. In de grote steden, zoals Boston, New York, enz., zullen er ringen zijn. Het is een glorierijke bekendmaking en ik heb die voor het laatst bewaard, en het is de bedoeling dat een ieder begrijpt dat

Een grote maquette van de Tweede Tempel (de Christenen noemen dit de Tempel van Herodes) staat tentoongesteld bij het Heilige Land Hotel in Jeruzalem.

met dit werk aangevangen zal worden nadat was-
singen, zalvingen en endowments daar verricht
zijn. "14

Tempels zijn imposante vestingen van gerechtig-
heid op de wereld. De duivel verzet zich ertegen.
Hij hitste ook de vijanden van onze mensen op
nadat de eerste tempels waren gebouwd, zodat
den heiligen zich genoodzaakt zagen uit Kirtland
en Nauvoo weg te trekken. Zonder de grote uit-
storting van geest en macht die in deze tempels
verleend werd, zou het voortbestaan van de Kerk
te betwijfelen zijn geweest.

Behalve dat het een plaats voor de Heer was, om
„Zijn volk de verordeningen van Zijn huis en de
heerlijkheid van Zijn Koninkrijk te openbaren en
het volk de weg der verlossing te onderwijzen”,
is een tempel een gebouw waar de levende heil-
ligen de hogere verordeningen van het priester-
schap ontvangen, die nodig zijn voor hun ver-
hoging.

Wij weten allemaal welke de noodzakelijke ver-
ordeningen van het Evangelie zijn: ten eerste de
doop; ten tweede handoplegging voor de gave
des Heiligen Geestes. Deze verordeningen wor-
den op andere plaatsen dan in tempels aan de
levenden bediend, zoals ook de derde verorde-
ning: handoplegging voor het verlenen van het
priesterschap. De hogere verordeningen van het
Evangelie echter, die welke behoren tot de en-
dowment en de verzegelingsverordening, kunnen
alleen in tempels worden verricht.

De profeet Joseph maakte duidelijk dat de mens
niet verlost (d.w.z. verhoogd) kan worden, tenzij
hij voor zichzelf deze verordeningen heeft laten
verrichten.

„Ik zou alle heiligen willen aanraden hun uiterste
best te doen en al hun levende familieleden op
deze plaats bijeen te brengen, opdat zij verzegeld
en verlost mogen worden, opdat zij voorbereid
mogen zijn op de dag dat de engel der ver-
woesting uitgaat . . .

„Vaak stelt men de vraag: „Kunnen wij niet ver-
lost worden zonder al die verordeningen, enz?’
Mijn antwoord zou luiden: „Nee, niet de volheid
der verlossing.’ Jezus heeft gezegd: „In het huis
Mijns Vaders zijn vele woningen; Ik ga heen om
u plaats te bereiden . . .’ . . . en elke mens, die
wordt verhoogd tot de hoogste woning, dient zich
aan een celestiale wet te houden, en bovendien
aan de gehele wet.” 15

In tempels worden wij voor de eeuwigheid aan
onze ouders, onze echtgenoten en onze voorou-
ders verzegeld, en onze kinderen worden aan
ons verzegeld.

Onze leiders spreken herhaaldelijk over het ge-
zin als het middelpunt van het leven van de hei-

ligen der laatste dagen. Zonder verzegeling van
echtgenoten en echtgenotes, kinderen en ouders,
zou er in de wereld die komen gaat geen familie-
band bestaan; er zouden geen eeuwige gezinnen
zijn. En dit zou verschrikkelijk zijn! Zonder het
gezin zou de hemel verstoken zijn van het geluk
ervan. Waar mijn geliefde vrouw en kinderen ook
mogen zijn is voor mij de hemel. Daarom be-
schouw ik voor mijzelf de Tempel in Salt Lake
City, waar de lieveling van mijn jonge jaren en ik
voor tijd en alle eeuwigheid aan elkaar verzegeld
werden, als de poort naar de hemel.

Tempels zijn ook de poorten naar de hemel voor
onze voorouders die niet het voorrecht hadden
in een tijd en op een plaats te leven waar zij de
verzegelende verordeningen konden ontvangen.
In Zijn gesprek met Nicodemus zei Jezus tegen
hem: „Zo iemand niet geboren wordt uit water
en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet in-
gaan.” (Joh. 3:5.)

Deze tekst brengt de afvallige christenheid in
een lastig dilemma. Zij die doen alsof zij de lerin-
gen van Jezus verkondden, ontzeggen de ontel-
bare mensen die gestorven zijn zonder gedoopt
te zijn een plaats in het Koninkrijk. Anderen, die
in opstand komen tegen de voor de hand liggende
onrechtvaardigheid van een dergelijke toestand,

zeggen dat de Heiland beslist niet gemeend kan hebben wat Hij zei. Daarom verwerpen zij het en ze ontkennen zowel de noodzaak van het dopen, als van de overige verordeningen van het Evangelie.

Eigenlijk bestaat een dergelijk dilemma niet, want de Heer heeft ervoor gezorgd, dat in tempels alle onmisbare verordeningen voor de doden door plaatsvervangers mogen worden verricht. O, wat moet er in de geestenwereld onder de gelovige kinderen van onze Vader een vreugde heersen, nu zij zien dat onze hedendaagse tempels worden gebouwd en zij de grote stuwkracht aanschouwen die het genealogisch werk onder de deskundige leiding van het Genealogisch Comité van de Priesterschap, bijgestaan door duizenden intelligente, harde werkers, krijgt.

Overpeinzingen over het onderwerp tempels en de daar getroffen voorzieningen om ons in staat te stellen in te gaan in de hemel, brengen ons de les van Jakobs droom in gedachten. U herinnert zich wel dat er in het achtentwintigste hoofdstuk van het boek Genesis een verslag staat over Jakobs terugkeer naar het land van zijn vader om uit zijn eigen volk een vrouw te kiezen. Toen hij van Bersheba naar Haran trok, had hij een droom, waarin hij zichzelf op de aarde onderaan een ladder zag die tot aan de hemel reikte, en bovenaan stond de Heer. Hij zag engelen langs die ladder nederdalen en opgaan, en Jakob besefte dat de verbonden die hij met de Heer had gesloten de sporten van de ladder waren die hij zelf zou moeten beklimmen om de beloofde zegeningen te ontvangen — zegeningen die hem het recht zouden geven de hemel binnen te gaan en met de Heer te spreken.

Omdat hij daar de Heer had ontmoet en verbonden met Hem had gesloten, achtte Jakob die plaats zo heilig, dat hij haar Bethel noemde, een samentrekking van Beth-Elohim, hetgeen letterlijk betekent „het Huis des Heren." Hij zei hierover: „... Dit is niet dan een huis Gods, en dit is de poort des hemels!" (Gen. 28:17.)

Jakob ging niet alleen door de poort des hemels, maar door alle verbonden na te komen trad hij ook helemaal binnen. Over hem en zijn voorzaten Abraham en Izak zei de Heer: „... omdat zij niets anders deden dan hetgeen hun werd geboden, zijn zij hun verhoging ingegaan overeenkomstig de beloften, en zijn op hun troon gezeten, en zijn geen engelen, doch zijn goden." (L. en V. 132:37.)

Tempels zijn voor ons allen wat Bethel voor Jakob was. Zelfs meer dan dat, want het zijn ook de poorten des hemels voor al onze overleden bloedverwanten, die geen endowment hebben

ontvangen. Wij moeten allen onze plicht doen en hen, die ons dierbaar zijn, door deze poorten voeren. ○

- 1 Jakob 1:17; 2:2, 11.
- 2 Mosiah 11:10, 11.
- 3 Mosiah 1:18; 2:1, 5-7.
- 4 III Nephi 11:1-11.
- 5 Alma 16:13; 23:2; 26:29.
Helaman 3:9, 14.
- 6 James E. Talmage: *The House of the Lord* (The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints, 1912), blz. 2.
- 7 Idem blz. 2-3.
- 8 Idem blz. 5.
- 9 Idem blz. 6.
- 10 Idem blz. 8.
- 11 Idem blz. 9-11.
- 12 Joseph Smith: *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, red. B. H. Roberts, 2e druk, 5:423-424.
- 13 Idem 4:603.
- 14 Idem 6:319.
- 15 Idem 6:184.

(vervolg van
blz 228)

ders, om hen te verlossen, zodat zij mogen voortkomen in de eerste opstanding en met hen verhoogd worden op tronen van heerlijkheid; dit is de schakel, die de harten der vaders verbindt aan de kinderen, en de harten der kinderen aan de vaders, hetgeen de vervulling is van de zending van Elia. God gawe, dat deze tempel nu gereed was, zodat wij die betreden konden, aan het werk konden gaan en de tijd nuttig besteden en gebruik maken van deze verzegelende machten, terwijl die op de aarde zijn.

„De heiligen hebben niet veel tijd om hun doden te verlossen en zalig te maken en om hun levende verwanten bijeen te brengen, opdat ook zij zalig zullen kunnen worden, alvorens de aarde geslagen zal worden en de vastbesloten verdelging op de wereld zal komen." (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, pag. 350.)

Deze passages benadrukken het belang van het werk voor de doden, want zonder hen kunnen wij niet gereed worden, noch kunnen zij zonder ons gered worden. Onze verlossing kan niet volbracht worden, tenzij de vaders en kinderen verenigd worden en in volmaakte gezinsvolgorde verbonden en verzegeld worden. Echtgenoten moeten door de bevoegde autoriteiten met hun vrouw verenigd worden, en kinderen met hun ouders, tot hun familie één grote familie is, die bestaat uit alle gelovigen die van het begin tot het einde der tijden hebben geleefd, met Adam, onze stamvader, volgens zijn roeping als vader van ons allen. ○

Het gezin en de eeuwigheid

DOOR OUDERLING BOYD K. PACKER
van de Raad der Twaalfen

Enige tijd geleden gaf ik raad aan een vrouw, die na het mislukken van haar huwelijk en het verlies van haar enig kind, een jongen die negen jaar was toen hij overleed, tot de Kerk was toegetreden. Ze vertelde me iets, dat ik me heel goed herinner, want het trof mij zeer.

Nadat zij en haar man uiteen waren gegaan, probeerde ze enige tijd lang zelf in het levensonderhoud te voorzien van haar zoon en zichzelf, maar toen kreeg haar zoon een ongeneeslijke ziekte. Enige tijd voor hij overleed begon hij zich te realiseren dat hij niet zou blijven leven. Zijn moeder zei, dat hij vanaf dat moment nog maar aan één ding dacht: telkens en telkens weer zei hij smekend: „Mama, u zult me toch niet vergeten, hè? Ik word toch niet vergeten?”

Dit smeken van een stervende knaap spreekt eigenlijk voor ons allen en het brengt ons verlangens niet te worden vergeten tot uitdrukking.

Toen ik president was van de zending in New England, ontving ik een brief van een moeder, waarin zij uitlegde dat zij en haar man niet lang nadat zij lid waren geworden van de Kerk hun enig kind hadden verloren; het meisje van ongeveer vijf jaar was door een auto overreden. Weken na de begrafenis piekerde en rouwde deze door smart gebroken moeder over het verlies van haar kind. Gebukt onder de foltering van haar diepe droefenis schreef ze mij een brief, waarin ze twee vragen stelde. Ten eerste: „Zeg me hoe het is. Werd alles donker? Ik moet er niet aan denken dat het helemaal donker is voor mijn kleine meisje.” En de tweede vraag luidde: „Zal ze alleen zijn? Zegt u me alstublieft dat mijn kleine meisje niet alleen zal zijn. Ik moet er niet aan denken dat ze nu helemaal alleen is.”

Wat ben ik dankbaar dat we deze moeder konden troosten, en wat ben ik dankbaar dat we in

deze bedeling openbaringen hebben ontvangen, waardoor we zeer veel weten over wat er gebeurt en wat wij mogen verwachten als wij door de sluier gaan.

De instandhouding van het gezin is een van de grote taken van de Kerk. De Heer heeft ons geopenbaard hoe wij een gezin kunnen stichten dat nimmer uiteenvalt. Het genealogisch werk van de priesterschap bereidt de weg voor het verrichten van verordeningen in de tempel, hetgeen de fundamentele organisatie van de Kerk tot een eeuwige maakt — het gezin.

Wij geloven in openbaringen. Wij heiligen der laatste dagen „geloven al hetgeen God heeft geopenbaard, alles, wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote dingen aangaande het koninkrijk van God zal openbaren.“ (Nagende Artikel des Geloofs.) Ik denk niet dat er veel

*„Ouderschap behoort
niet tijdelijk te zijn;
het behoort
eeuwig te zijn.“*

heiligen der laatste dagen zijn die het laatste gedeelte van dit citaat goed lezen. Zij geloven alles wat God heeft geopenbaard, maar ik wil graag „alles wat Hij nu openbaart“ met u bespreken.

Openbaring is het belangrijkste onderwerp in een van de belangrikste werken uit de literatuur van de Kerk, de biografie *Wilford Woodruff* van de hand van Matthias F. Cowley.¹ De gedetailleerde geschiedenis van deze president en zijn tijd kon tot stand komen dankzij zijn nauwkeurig bijgehouden dagboek.

Op 5 april 1894 schreef hij in zijn dagboek: „Ik heb met de broeders vergaderd over de zaken aangaande adopties en endowments, en het volgende werd aan Wilford Woodruff geopenbaard.“ De volgende bladzijde was onbeschreven. De openbaring ging echter niet verloren.

Tijdens een toespraak op een algemene conferentie van de Kerk in april 1894, zei hij: „Daarom, omdat de Heer ons geboden heeft alleen dan te

spreken wanneer wij door de Heilige Geest* gedreven zijn, verlang ik daarnaar, en ik doe een beroep op de gebeden en het geloof van de heiligen der laatste dagen teneinde Die te verkrijgen.

„Ik heb enkele dingen op het hart die ik de heiligen der laatste dagen wil voorleggen, en om dit te doen verzoek ik president George Q. Cannon uit het Boek der Leer en Verbonden voor te lezen wat er geschreven staat over het onderwerp waarover ik wil spreken.“

Daarop las George Q. Cannon, eerste raadgever in het Eerste Presidentschap, voor over het behoud van familiebanden.

Hierna zette president Woodruff zijn toespraak voort: „Zo (terugwijzend naar afdeling 128) ligt nu voor u het onderwerp waarmee wij ons bezig houden en dat wij de heiligen der laatste dagen willen voorleggen... Ik wil de heiligen der laatste dagen zeggen, dat wij in een bijzonder belangrijke generatie leven. Wij zijn gezegend met macht en bevoegdheid, dragen door het gebod van God het Heilig Priesterschap om op de aarde te staan en zowel de levenden als de doden te verlossen. Als wij dit niet deden, zouden wij vervloekt en van de aarde afgesneden worden, en de God van Israël zou een volk opwekken dat het wel zou doen. De Heer zou mij niet toestaan deze plaats ook maar één dag van mijn leven in te nemen, indien ik niet onvankelijk ware voor de heilige Geest en de openbaringen van God. De tijd is voor deze Kerk te vergevorderd om het zonder openbaringen te kunnen stellen. Niet alleen de president van de Kerk moet deze gave bezitten en aan het volk geven, doch ook zijn raadgevers en alle apostelen en alle mannen die het Heilig Priesterschap dragen, indien zij hun roeping verheerlijken, hoewel zij misschien niet geroepen worden om de Kerk leiding en aanwijzingen te geven. De geest der openbaring behoort het priesterschap toe...“

„... Ge hebt gehandeld volgens al het licht en alle kennis die ge hebt ontvangen [wederom terugwijzend naar de kwestie van adopties en endowments]; maar nu hebt ge iets meer te doen dan u tot nu toe gedaan hebt. Wij hebben die beginselen om te vervullen wat God ons heeft geopenbaard niet volledig uitgevoerd: de harten der vaders verzegelen aan de kinderen, en de kinderen aan de vaders.“

Toen volgde de kern van de openbaring in de vorm van één enkele verklarende zin, die een wonderschoon werk in deze bedeling heeft ingeluid: „Wij willen dat de heiligen der laatste dagen van deze tijd hun genealogie zo ver mogelijk navorsen en dat zij aan hun vaders en moeders

worden verzegeld. Laat kinderen aan hun ouders verzegeld worden, en voor deze keten terug zover ge maar kunt." (Cursivering van de schrijver.)

President Woodruff zei: "... In mijn gebeden heeft de Heer mij geopenbaard, dat ik de plicht had geheel Israël te zeggen dit beginsel uit te voeren, en om die openbaring te vervullen leg ik het dit volk voor. Ik zeg tot allen die in deze tempels werken: voer dit beginsel uit, dan zullen wij een stap verder zijn dan wij tot nu toe zijn geweest. Mijn raadgevers en ik hebben hierover gesproken en we waren het met elkaar eens, en daarna hebben we het alle apostelen die hier waren voorgelegd. ... De Heer heeft aan al deze mannen geopenbaard — en als zij moesten spreken zouden zij hiervan getuigen — dat dit was wat de Here hun te zeggen had. Ik ben in mijn hele leven in deze Kerk nog niets tegengekomen waar meer eensgezindheid over bestond dan over dit beginsel. Zij achten het allen juist, en zij zijn van mening dat het onze plicht is." (*Deseret Evening News*, 19 mei 1894.)

Op 13 november 1894 werd in het Bureau van de Kerkhistoricus te Salt Lake City een vergadering gehouden. Bij deze vergadering waren alle leden van het Eerste Presidentschap aanwezig: president Wilford Woodruff, zijn eerste raadgever George Q. Cannon, en zijn tweede raadgever Joseph F. Smith. Franklin D. Richards, president van de Raad der Twaalf Apostelen, en andere leden van die Raad woonden die vergadering bij, waar de Genealogische Vereniging van Utah werd opgericht voor weldadige, educatieve en godsdienstige doeleinden en voor het behoud van de familiebanden.

Tegenwoordig hebben we andere organisaties binnen de Kerk die zich bezighouden met familiebanden. We hebben ringen en zendingen, wijken, gemeenten en districten. Elk daarvan wordt gepreïdeerd door een ambtenaar in de priesterschap. Deze organisaties zijn voor dit leven van essentieel belang; het zijn geen eeuwige organisaties. Ze kunnen opgericht en ontbonden worden. Vaak worden ringen gesplitst en de grenzen worden qua lengte en vorm gewijzigd. De gebieden kunnen nu een totaal andere groep mensen omvatten dan toen ze werden opgericht.

Deze organisaties zijn er om de uitoefening van de macht van het priesterschap te vereenvoudigen. De bisschoppen en ringpresidenten zullen eens vervangen worden. Dit zijn taken die voor tijdelijk op de schouders van de mensen worden gelegd.

Maar daartegenover staat dat het gezin een eeu-

wige organisatie kan zijn. Hoewel het gezin van de ene wijk of ring naar een andere kan verhuizen, blijft de gezinsorganisatie intact. Het kan zelfs van het sterfelijk bestaan worden overgeplaatst naar de eeuwigheid van de geestenwereld. Het gezin dat onder het priesterschap in de tempel is gesticht, is gegrondvest op wat waarschijnlijk de meest diepgaande van alle verordeningen is. Als een echtpaar het nieuwe en eeuwige verbond sluit, worden beide partners in de gelegenheid gesteld de mogelijkheden van hun leven, zowel geestelijk als lichamelijk, ten volle tot uitdrukking te brengen.

Dit is een verantwoordelijkheid waarover men niet te licht mag denken. Deze heilige levenschenkende lichamelijke krachten, die het gehele leven van de persoon bewaard en beschermd zijn geweest, worden tenslotte vrijgegeven voor een heilig en zuiver doel: Het stichten van een gezin. De functies binnen het gezin en de functie van het ouderschap mogen niet van tijdelijke aard zijn; ze moeten blijvend zijn. Presiderende ambtenaren binnen de Kerk worden van tijd tot tijd door anderen vervangen, maar dit geldt niet voor de vader en de moeder. Wat gebeurt er als een vader zijn plichten niet geheel en al nakomt? Soms zijn we zelfs wel geneigd te denken dat hij vervangen dient te worden, maar wie is er bevoegd om dat te doen? Een bisschop kan een zondagsschool-superintendent van zijn plichten ontslaan, maar hij kan een vader niet van zijn gezin ontslaan. Noch hij, noch de ringpresident zijn daartoe bevoegd.

Hebben de Algemene Autoriteiten van de Kerk die bevoegdheid? Ik weet dat ik een vader niet kan ontslaan van zijn plichten als hoofd van zijn gezin. Zijn roeping is een bijzondere roeping; deze is permanent in het nieuwe en eeuwige verbond en daarvan wordt ontheffing niet overwogen.

Uiteraard is ontheffing mogelijk als er een ernstige overtreding begaan wordt. Door een bevoegdheid die alleen de president en profeet hebben, kunnen deze verplichtende banden worden losgemaakt. Dit gebeurt echter niet op initiatief van de bisschop en de ringpresident. Dit geschiedt wanneer de persoon het verbond schendt, een ernstige overtreding begaet en onwaardig wordt.

Als wij ook maar enige notie hebben van wat het gezin is, welke deze verplichtende banden zijn en wat het huwelijksverbond inhoudt, dan moeten wij toch zeker weten dat de Heer in deze tijd aan niets meer aanstoet neemt dan aan de zotte en lichtvaardige manier waarop veel mensen in en uit het huwelijksverbond stappen. Jazeker, we

zijn op een punt in de geschiedenis beland waar het huwelijksverbond, dat door alle generaties van de geschiedenis heen als heilig en van vitaal belang werd geacht, door velen zinloos wordt genoemd.

Een uitwas van dit alles is dat men die heilige levensprocessen verstoort waardoor geesten het sterfelijk bestaan mogen binnengaan. Dat deel van de levensweg waarlangs nieuwe geesten moeten gaan om een sterfelijk lichaam te verkrijgen, wordt vaak gebarricadeerd door geboortebepalende methoden. En mocht er bij toeval aan de natuurlijke voorwaarden worden voldaan, zodat er een lichaam verwekt wordt, dan komt het maar al te vaak voor dat men tot abortus overgaat, en de geesten worden teruggedre-

*„Als wij de gezinnen
willen behouden,
moeten wij alles doen om
te zorgen dat er
iets is dat het behouden
waardig is.”*

ven naar hun plaats van herkomst. En deze methoden beschouwt men dan als een vooruitgang voor het mensdom. Beide zijn gebaseerd op egoïsme.

Als ik afdeling 128 van de Leer en Verbonden lees en herlees, ben ik onder de indruk van het feit dat de Heer niet alleen zo vaak spreekt over de doden en de doop voor de doden, maar Hij sprak ook over de verlossing voor de levenden en de doden. Als u die afdeling leest, ziet u hoezeer zij bij elkaar horen — de levenden en de doden, of de doden en de levenden. Dezelfde beginselen hebben betrekking op beide.

Dit verbinden van families aan elkaar door genealogisch onderzoek en de daaruit voortvloeiende verrichting van de verzegelingsverordening in de tempel, wordt versterkt door het van vitaal belang zijnde werk voor het zeker stellen van het gezin en het aan elkaar verbinden van de gezinsleden, zolang zij leven. Nog nooit tevoren in de geschiedenis der Kerk zijn er twee programma's geweest, voor de levenden en de doden, die elkaar zo dicht benaderd hebben als in onze tijd. Wij hebben de gezinsavond en het huison-

derwijs, die er beide op zijn gericht om de gezinnen evenwichtiger en sterker te maken. En we hebben het genealogisch werk en het tempelwerk, die ten doel hebben het gezin tot een eeuwige eenheid te maken en het in de geestenwereld bij elkaar te houden. Deze programma's hebben wij, omdat „wij geloven al hetgeen God heeft geopenbaard, alles, wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voorname dingen aangaande het koninkrijk van God zal openbaren.” (Negende Artikel des Geloofs.) Als wij de gezinnen willen behouden, moeten wij alles doen om te zorgen dat er iets is dat het behouden waardig is. Er is veel te zeggen voor het in stand houden van een gelukkig gezinsleven in dit aardse bestaan, en op zeer concrete wijze staat het in nauw verband met wat wij verstaan onder genealogisch werk van de priesterschap. In afdeling 128 wordt melding gemaakt van de komst van Elia. Dit werd vierhonderd jaar voor Christus door Maleachi geprofeteerd. De laatste woorden van het Oude Testament zijn: „Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heeren komen zal.

„En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet come, en de aarde met den ban sla.” (Mal. 4:5-6.)

Laat ik voor u aanhalen wat president Harold B. Lee zei bij de inwijding van de tempel te Oakland. „Ik vraag u een onderwijsprogramma voor de gezinnen, dat de gehele Kerk omvat en waarover wij nu spreken, in overweging te nemen. . . . President Joseph F. Smith en zijn raadgevers hebben de leden van de Kerk beloofd dat hun kinderen niet zullen afdwalen, indien zij hen eens per week om zich heen vergaderen om hen te onderwijzen in het Evangelie.

„En daarom worden er in deze tijd instructies voorbereid om wat te doen? . . . om hier op aarde de harten van de ouders tot hun kinderen weder te brengen, en de harten van de kinderen tot de ouders. Kunt u zich voorstellen dat ouders alleen hun harten tot hun kinderen gekeerd moeten hebben, en de kinderen tot hun ouders, vanaf het moment dat zij door de sluier zijn gegaan?

„Ik verzoek u ernstig te overdenken of die band met uw gezin al dan niet zeker gesteld zal worden, indien u hebt gewacht tot u door de sluier bent gegaan voordat uw hart verlangd naar uw kinderen, die u niet voldoende op hun levenspad hebt bijgestaan. Het is hoog tijd dat wij eraan beginnen te denken het hart van ouders weder te brengen tot hun kinderen nu ze leven, opdat er

(wordt vervolgd op blz 252)

Inleiding in de

GENEALOGIE

DOOR OUDERLING HOWARD W. HUNTER
van de Raad der Twaalven

Zou u weten wat u moest doen, als u plotseling in vuur en vlam stond van de geest van Elia, en beseftte dat genealogisch onderzoek en tempelverordeningen deel uitmaken van het Evangelie van Jezus Christus?

Het is zeer wel mogelijk dat het antwoord op deze vraag voor duizenden heiligen der laatste dagen „nee” zou luiden, ondanks het feit dat dit werk de laatste jaren steeds meer benadrukt wordt. Aan degenen die zich bezighouden met genealogisch onderzoek en tempelwerk wordt geen enkele vraag zo vaak gesteld als: „Hoe moet ik beginnen?” of: „Waar moet ik beginnen?” Hoewel het antwoord op zulke vragen voor sommige mensen misschien zeer voor de hand ligt, behoeft het merendeel van de leden van de Kerk nog aanwijzingen en verduidelijking.

Initiatief en zelfvertrouwen spruiten voort uit kennis. Mogelijk kunt u uit de volgende woorden voldoende basis-kennis putten om enig vertrouwen te krijgen en om aangespoord te worden om vol ijver dit prachtige evangeliewerk na te streven.

Het eerste wat elk lid van de Kerk moet doen is zoveel mogelijk informatie over zichzelf verzamelen, en die

kan hij thuis en bij nabije familieleden vinden. Het doel hiervan is uzelf als individu te identificeren en te weten van wie u afstamt.

Deze data, namen en plaatsen, die gegevens van de burgerlijke stand worden genoemd, stellen vast dat u als lid van een gezin in het sterfelijk bestaan bent gekomen, en ze identificeren u als één individu in de grote menigte kinderen van onze hemelse Vader. Als u deze informatie op uw gezinslijst hebt ingevuld, kunt u aantonen dat u in een bepaald gezin ouder of kind bent. Dit mag zo logisch lijken dat het onnodig lijkt dit te doen, maar het is de belangrijke eerste stap om de schakel met uw voorouders tot stand te brengen.

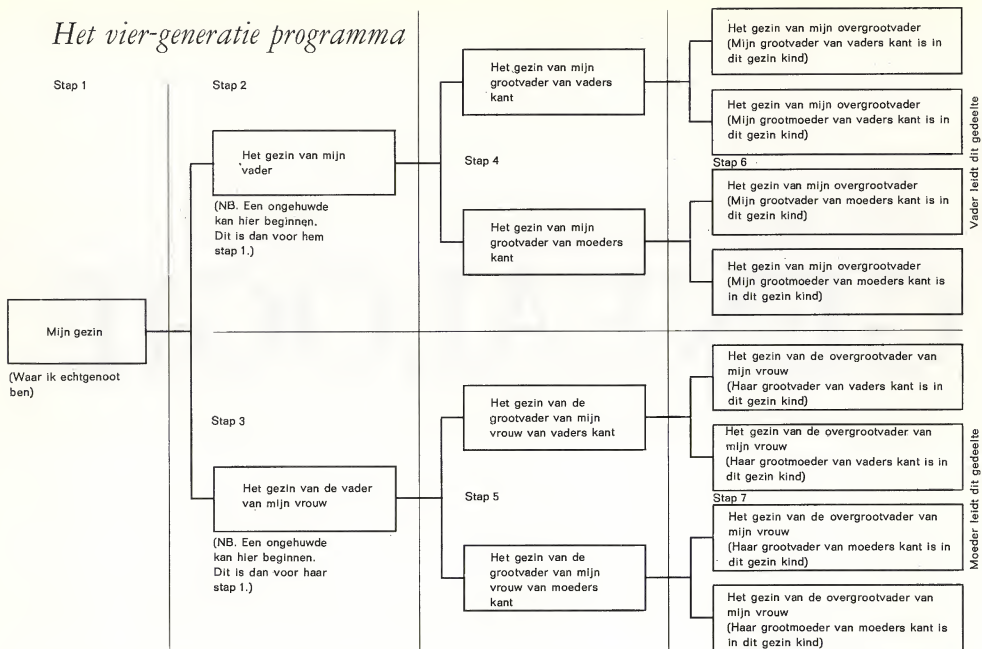
Als u deze lijst hebt ingevuld en de bronnen juist hebt vermeld, zodat ze gemakkelijk kunnen worden teruggevonden, gaat u verder met de generatie die aan de uwe voorafging, en met dat gezin doet u hetzelfde. Als we aannemen dat u ouder bent, bestaat dit volgende gezin uit uw vader en moeder en u als kind. Nog een stap terug leidt tot uw beide grootouders. En de vierde stap is dan dezelfde informatie over uw vier paren grootouders.

Dit is het fundamentele werk dat de Kerk van elk lid vraagt als basis voor serieus genealogisch onderzoek. Deze gezinslijsten geeft u aan de groeps-leider van de hogepriesters in uw wijk, die zich bezighoudt met het vier-generatie programma van de Kerk. De groeps-leider van de hogepriesters laat de lijsten dan door een corrector van genealogische lijsten van de wijk controleren. Als er fouten in voorkomen, krijgt u de lijsten met inlichtingen omtrent de wijze waarop de verbeteringen moeten worden aangebracht van de groeps-leider terug. Geocorrigeerde en goedgekeurde afschriften van elke gezinslijst horen tenslotte via de groeps-leider van de hogepriesters terecht te komen in de archieven van de Genealogische Vereniging.

Zelf moet u exemplaren van elke gezinslijst houden voor uw eigen denkboek. En dezelfde lijsten moeten worden gebruikt voor het opstellen van een stamboomkaart.

Hiermee begint dit belangrijke werk, maar het is misschien tevens het punt vanwaar u zonder hulp niet verder kunt komen. U heeft echter hulp uit een aantal bronnen tot uw beschikking. De groeps-leider van de hogepriesters is voor dit werk aangesteld

Het vier-generatie programma

als adviseur voor de bisschop. Hij is te allen tijde bereid leden van de wijk bij dit werk met raad en daad terzijde te staan.

Onder leiding van de bisschop gegeven genealogische cursussen worden in de meeste wijken regelmatig georganiseerd, zodat de leden van de Kerk de gelegenheid krijgen om de fundamentele zaken betreffende de verhoging van het gezin te leren. De „workshops” bereiden de cursisten voor op de fundamentele werkzaamheden voor genealogisch onderzoek. Voor deze lessen zijn boekjes en handboeken verkrijgbaar.

Voor de priesterschapsleider van de wijk is er een boekje met de titel *Genealogisch Handboek voor de Priesterschap*. Dan is er nog een boekje, waarin alle genealogische programma's van de priesterschap worden uiteengezet: *Permanent Priesterschapsprogramma voor de verhoging van het gezin*. Hierin worden de de-

tails van het uitvoeren van de kerkelijke programma's op wijkniveau uitgelegd. De Genealogische Vereniging geeft een brochure uit: *Handboek voor het inzenden van namen*. Hierin wordt duidelijk gemaakt hoe namen aan de Vereniging kunnen worden doorgegeven, zodat het fiat gegeven kan worden voor het uitvoeren van tempelverordeningen. Voor dit boekje wordt een kleine vergoeding gevraagd.

De materiële omvang van dit werk is inspirerend. In de archieven in Salt Lake City zijn meer dan 750.000 microfilms en meer dan 100.000 boeken over genealogie aanwezig.

Genealogisch onderzoek en tempelverordeningen worden van elke heilige der laatste dagen vereist. Het huidige genealogische werk van de priesterschap is thans zover uitgebreid, dat de meesten onder ons geen enkel excuus meer hebben om niets te doen.

Onze doden wachten verlangend tot dit volk hun namen navorst en dan

naar de tempels van God gaat om plaatsvervangend werk voor hen te doen, opdat zij uit hun gevangenis in de geestenwereld bevrijd kunnen worden. De sleutelen van deze grote macht, die aan de profeet Joseph Smith werden gegeven, zijn vandaag de dag bij ons. Deze macht, de macht om voor de doden op te treden, doorbreekt de banden van het graf. Wij allen moeten de vreugde vinden van dit prachtige liefdewerk. ○

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · AUGUSTUS 1971

MARK E. PETERSEN

Van vriend tot vriend

Beste Tommy,

Zojuist heb ik gehoord dat je deze maand, op je verjaardag, bent gedoopt. Ik was er echt blij om, want jouw doop zal je hele verdere leven zo veel voor je betekenen.

Als wij gedoopt worden als we acht jaar worden, treden we toe tot De Kerk van Jezus Christus en we ontvangen de vele zegeningen van de Kerk. We moeten gedoopt worden om aan het gebod van de Heer te voldoen.

Dopen is niet zo maar een gebruik in onze Kerk. Het is iets dat we doen omdat de Heer het gebiedt. De doop is even oud als het Evangelie. Adam werd gedoopt, en door onderdompeling, net zoals jij. En sindsdien zijn er miljoenen mensen gedoopt.

Jezus gaf ons de doop. Hij gaf de

doop aan Adam en aan ons allemaal, alle mensen die sinds die tijd hebben geleefd. En Hijzelf werd gedoopt om te laten zien dat iedereen die ouder dan acht jaar is deze verordening moet ontvangen.

Weet jij waarom we worden ondergedompeld bij de doop? Sommige kerken geloven in een verordening die zij doop noemen, maar waarbij alleen maar wat water op het hoofd van een kind wordt gesprekend.

Onderdompeling is de enige goede manier om te dopen, en het is werkelijk betekenisvol. Je hele leven heb je geloofd in Jezus. Je hebt geleerd hoe Hij het volk onderwees, kleine kinderen zegende, en zelfs twee jongens en een meisje opwekte uit de dood. Maar daarna werd Hij door wrede mannen gegrepen en gekruisigd.

Onze hemelse Vader gebruikte die kruisiging echter om ons vele zegeningen te schenken. Jezus leed heel erg toen Hij stierf, maar Zijn Vader, die ook onze Vader in de hemel is, liet toe dat Jezus door Zijn lijden de straf voor onze zonden zou dragen, als wij berouw hebben over onze zonden.

Het is wanneer wij gedoopt worden, dat onze hemelse Vader het lijden van Jezus als boete voor onze zonden aanvaardt. Op deze manier ontvangen wij door de doop vergeving. Maar waarom worden wij ondergedompeld? Dit is het symbool voor de begrafenis en de opstanding van Christus. Zoals Hij in het graf begraven werd, worden wij in het water begraven. Zoals Hij uit het graf verrees in een nieuwheid van leven als een verrezen Persoon, zo verrijzen ook wij uit de doop in het water tot een nieuwheid van godsdienstig leven op aarde, waarin wij de Heer

dienen en Zijn geboden onderhouden.

Zo zie je dat onze onderdompeling er is om ons te herinneren aan de begrafenis en opstanding van Christus. Dit is een van de redenen waarom de doop voor ons belangrijk is. Het brengt ons steeds in herinnering dat Christus voor ons gestorven is en dat Hij is verrezen. Zo zeker als wij opstaan uit de wateren des doops, zo zeker zullen wij ook opstaan uit het graf, nadat wij gestorven zijn, en eeuwig leven bij de Heiland, Die dit alles mogelijk maakte.

Dus Tommy, wees dankbaar voor je doop, en weet dat je nu echt lid bent van de Kerk van Jezus Christus. Hij verwacht dat je Hem vanaf deze dag altijd indachtig zult zijn en Zijn geboden zult onderhouden, zodat je Hem eenmaal zult zien en bij Hem in de hemelen hierboven zult wonen. Dat de Here je altijd moge zegenen, bid ik voor je.

Hartelijke groeten van

A handwritten signature in cursive script, reading "Mark S. Allen". The signature is written in black ink on a white background. The letters are fluid and connected, with a large, prominent loop for the letter 'S'.

Oude Rakker

komt te hulp

DOOR EVA GREGORY DE PIMIENTA

illustraties van Sherry Thompson

De zwart-bruine vacht van Prins glansde. Tim dacht altijd graag dat die glans van kleine stukjes zilver afkomstig was. Zijn ogen waren intelligent en waakzaam. Tim wist zeker dat de Duitse herder klaar was om het werk van de oude Rakker over te nemen.

Tim trok zijn dikke jack aan en daar overheen zijn oliejack.

„Dit wordt een prachtkans om te zien wat je kunt,“ zei hij tegen Prins. „Laten we die stomme oude koeien gaan halen, die het benul niet hebben om binnen te komen als het ijzelt.“

Oude Rakker, die vanaf zijn plekje achter het fornuis naar Tim had liggen kijken, stond op en liep enthousiast kwispelend naar Tim toe.

„Nee, jongen, jij gaat niet mee,“ zei Tim tegen de grijsachtige, gehavende oude hond. „Als jij meegaat, geef je Prins nooit de kans om wat werk te doen. Hij moet ook eens wat leren.“ Vanaf het moment dat Prins op de boerderij was gekomen, had Tim maar weinig aandacht aan Rakker

geschonken. Nu ging hij naar buiten en de Duitse herder volgde hem op de voet. Maar toen ze eenmaal de schuur hadden bereikt, volgde Rakker ze op een veilige afstand. Tim was vergeten, dat Rakker al lang geleden had geleerd de deur open en dicht te doen.

„Ik zei dat jij niet meeding!“ riep Tim toen hij de oude hond in de gaten kreeg. „We hebben jou niet nodig. Je bent alleen maar jaloers, dat is het hele eieren-eten.“

Opeens kreeg Tim een idee. Hij riep Rakker op de speelse, vriendelijke manier waarop hij dat altijd had gedaan voordat Prins kwam. Rakker aarzelde achterdochtig, draafde toen vooruit en likte Tims gezicht.

„Ja, 't is wel best zo!“ protesteerde Tim geërgerd.

Hij hield de halsband van Rakker stevig vast en leidde hem naar de schuur waar zijn moeder haar tuingereedschap bewaarde. Hij deed de deur open, schoof Rakker naar binnen, sloot de deur snel weer en deed aan de buitenkant de grendel erop.

Toen hij langs het raampje van de schuur liep, zag hij Rakker jankend van protest met zijn voorpoten op de vensterbank staan. Even knaagde Tims geweten, maar dat duurde niet lang.

Het was zaterdag. Tim was al de hele dag alleen op de boerderij. 's Morgens vroeg waren zijn ouders al naar de stad gegaan om zijn zusje op te halen, die in het ziekenhuis had gelegen.

Kort na de middag was de motregen van de vroege winter in ijzel veranderd. Het was nu drie uur. De takken van de bomen bogen diep door onder hun glasachtige last.

Tim zadelde zijn paard, Troeper, en ging de kant van de heuvels op.

Met tegenzin liep Prins achter het paard aan en hij keek af en toe achterom naar het warme huis op de boerderij.

„We zijn zo weer terug,” sprak Tim bemoedigend. „Met z'n tweeën hebben we die koeien in een mum van tijd binnen.”

Tim wist vrij zeker waar hij de koeien kon vinden, maar het karrespoor was ruw en bedekt met een verraderlijk dun laagje ijs. Troeper stapvoette langzaam verder en liet zijn hoofd hangen. Tim zette de kraag van zijn jack op om zijn gezicht te beschermen tegen de bijtende ijzel.

„Kijk, Prins!” riep Tim toen ze bij het ravijn kwamen. „Daar zijn ze!”

In de uiterste hoek van het ravijn stonden de koeien op een kluitje bij elkaar.

„Goed, jongen. Ik heb ze gevonden. Nou mag jij ze eruit zien te krijgen!”

commandeerde Tim de Duitse herder.

Prins deed geen stap bij Troeper vandaan.

Niet begrijpend keek hij Tim aan.

„Toe nou,” zei de jongen geduldig. „Ik zal het je nog eens laten zien.”

Tim besloot niet helemaal naar de andere kant van het ravijn te rijden, waar de helling niet zo steil was. Hij ging met het paard de helling af, zoals hij al zo vaak had gedaan. Het paard was op zijn hoede voor het gevaarlijke terrein en zette voorzichtig zijn benen neer.

Ze waren bijna beneden toen Troeper begon uit te glijden. Hij worstelde om op de been te blijven, maar de met ijs bedekte stenen en bevroren grond brokkelden onder zijn hoeven weg. Tim trok zijn voeten uit de stijgbeugels, maar niet snel genoeg. Het paard viel en Tim voelde een pijnscheut van zijn enkel tot zijn knie schieten. Hij probeerde overeind te krabbelen. Razendsnel greep hij naar de teugels van het paard, maar hij viel met een kreet van pijn terug.

Prins blafte opgewonden. Hij hapte naar het worstelende paard. Tim keek hulpeloos toe hoe Troeper met veel pijn en moeite overeind kwam; toen schudde het paard zijn hoofd, hinnikte van angst en draafde de helling op, langs de koeien en naar de boerderij terug.

„Ho, ho!” brulde Tim wanhopig.

„Prins! Haal hem terug!”

Maar Prins vloog al over de bevroren grond naast het paard voort en deed geen enkele moeite om hem terug te laten keren.

Het witte licht van de wintermiddag vervaagde al, voor Tim tenslotte de hoop opgaf dat de Duitse herder met Troeper terug zou komen. Tandeknarsend om de pijn in zijn been te bedwingen, begon hij tegen de helling op te klauteren, maar hij viel weer naar beneden. Bij de derde poging bereikte hij de losse grond bovenaan. De ijzige wind sneed door het ravijn als de slag van een kwaadaardige zweep. Uitgeput lag hij op het met ijs bedekte gras, en hij wist niet of hij daar nu maar moest blijven liggen of aan de lange tocht naar huis moest beginnen.

De koeien moesten uit dit hondeweer naar binnen worden gebracht en gemolken worden. Als hij het huis kon bereiken, kon hij een buurman om hulp vragen. Tenslotte begon hij aan zijn lange, afschuwelijke tocht. Nu de ijzel de autowegen bedekte, kon hij zijn ouders niet voor morgen terug verwachten. Behalve de oude Rakker was er niemand op boerderij, en Rakker zat opgesloten.

Het werd avond en de kou werd nog doordringender. Tim viel verscheidene malen, en elke keer weer kwam hij in de verleiding maar te blijven liggen.

Maar toen, opeens, bereikten hem op de vleugels van de ijzige wind geluiden, die tot zijn verkleumde hoofd doordrongen, geluiden van een blaffende hond en paardehoeven op de bevroren grond. Met alle kracht die hij nog had zette Tim zijn verstijfde handen aan zijn mond. „Hier, Prins! Hier!“ brulde hij. Maar het was Prins niet.

Nu herkende Tim dat verlangende en blijde janken. Het was Rakker. Tim ging op de grond zitten en liet de oude hond zijn gezicht likken. Hij klemde zijn armen om de hals van de hond en begroef zijn hoofd in de gehavende zwarte vacht. Pas toen Rakker jankte van pijn liet Tim hem los. De hond bleef janken tot Tim opstond en met grote moeite op de pony klom, die geduldig stond te wachten. Toen Rakker zich ervan overtuigd had dat Tim veilig in het zadel zat en huiswaarts ging, sprong hij het ravijn in om de koeien naar huis te drijven. Aangekomen in de schuur, stak Tim een lantaarn aan en zadelde Troeper af. Toen hij hooi en ander voer in de ruif deed, voelde hij de verkleumdheid een beetje verdwijnen, maar zijn been deed hem vreselijk pijn. Een paar minuten later hoorde hij Rakker aankomen met de koeien.

Toen de dieren binnen stonden te eten, gingen de jongen en de hond op weg naar het huis. Ze liepen langs de gereedschappenschuur en Tim zag een gapend zwart gat in het raam. Toen hij de scherven die in het kozijn waren achtergebleven onderzocht, herinnerde hij zich dat de hond had gepiept van pijn.

Tim knielde neer en trok de oude hond naar zich toe. Hij doorzocht de dikke, verwarde vacht, en vond een gemene, diepe snee.

Hij snakte even naar adem en de tranen sprongen hem in de ogen.

„Jij hebt het raam kapot gemaakt, Rakker! Toen Troeper zonder mij thuiskwam heb jij het raam kapot

gemaakt om eruit te kunnen!" riep hij uit.

Op het stoepje bij de achterdeur zat Prins te wachten, en hij hapte speels naar Tims hielen.

„Nou, 't is wel gebleken dat jij een geweldige hond bent, hoor!" zei Tim boos tegen hem. „Als Rakker er niet geweest was . . ."

Tim aarzelde en dacht aan de streek die hij Rakker geleverd had dòor hem in de gereedschappenshuur op

te sluiten. Ondanks dat had Rakker hem vergeven en hij had er zelfs wonden voor over gehad om Tim te hulp te komen.

De jongen bukte om de jonge Duitse herder te aaien.

Hij kon het Prins wel vergeven. De oude Rakker had hem geleerd wat trouw werkelijk betekent.

„Je bent nog jong," zei Tim tegen Prins. Oude Rakker zal je wel leren een echte boerenhond te worden."

PRESIDENT N. ELDON TANNER
Tweede Raadgever
in het Eerste Presidentschap

Deze dingen heb ik geleerd

„Wat zijn reïne jongeren glorierijk en wat staan zij dicht bij de engelen; deze jeugd beleeft hier ongekende vreugde en hierna eeuwig geluk.“ (Uitspraak van het Eerste Presidentschap, 6 april, 1942.)

Als mijn hartewens in vervulling zou gaan, zouden onze jongeren zo leven, dat ze deze grote belofte en zegening deelachtig worden. Tenslotte is het doel en oogmerk van ons bestaan onszelf voorbereiden op het eeuwige leven, en wie van ons zou eeuwig geluk niet prefereren boven een toestand van ellende of spijt ten gevolge van vroegere daden?

Mijn hele leven lang ben ik me meer of minder bewust geweest van de grote zonden en verleidingen waarmee de jeugd wordt geconfronteerd en ik ben er altijd dankbaar voor geweest, dat mijn vader me deze belangrijke raad heeft gegeven: „ . . . zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“ (Mt. 6:33.)

Dit en het begrip van het Evangelie dat ik reeds vroeg in mijn jeugd verwierf, maakte het mij mogelijk veel van de verleidingen waarmee de jonge

vrienden met wie ik omging moeite hadden, te weerstaan. Als ik nu aan mijn jeugdvrienden denk, blijkt overduidelijk dat zij, die de leringen van het Evangelie geloofden en naleefden en sterk genoeg waren om de verleidingen te overwinnen, diegenen waren die vooruitgang zijn blijven boeken en van het goede van het leven genieten, terwijl degenen die niet de juiste keuzen deden hun hele leven lang hiervoor geboet hebben, met uitzondering van hen die hun zwakheden erkenden, het Evangelie accepteerden en berouw toonden over hun levenswijze.

Mijn omgang met goede mensen heeft me altijd veel kracht gegeven. Tengevolge daarvan heb ik mijn kinderen en kleinkinderen en de jongeren met wie ik het voorrecht had om te mogen gaan, aangespoord goede kameraden te kiezen, hoge doelen na te streven, vast te stellen wat goed en wat verkeerd is en te besluiten wat zij wel en niet zouden doen, ondanks de omstandigheden waarin zij zich zouden bevinden. Tenzij men dit vaste besluit genomen heeft, is het praktisch onmogelijk de goede weg te kiezen als men onder druk gezet wordt om het

verkeerde te doen, of als de hartstocht de overhand dreigt te nemen.

Ik had het voorrecht als hopman, als onderwijzer en in kerkelijke functies met jongeren om te mogen gaan. Ook ben ik in de gelegenheid geweest om verschillende redenen vraaggesprekken met jongeren te hebben, en ik heb opgemerkt dat zij — waar zij volgens de leringen van het Evangelie leven — veel gemakkelijker de juiste beslissingen nemen, gelukkiger zijn en veel evenwichtiger personen zijn, dan degenen die de betekenis van het Evangelie niet op de juiste waarde schatten. Nooit kan ik mijn ouders genoeg danken voor het voorbeeld en het onderrecht dat zij mij hebben gegeven, hun liefde, het vertrouwen dat ze aan de dag hebben gelegd en de opofferingen waartoe zij bereid waren, opdat ik van de goede dingen van het leven zou kunnen genieten en mijzelf op de toekomst kon voorbereiden.

Julie ouders kunnen je enorm helpen, als jullie maar vertrouwen in hen hebben en hun goede raad aannemen. Ze willen jullie gelukkig zien. Jullie welslagen is hun welslagen. Jullie misluk-

(wordt vervolgd op blz 252)

Het onderstaande is echt gebeurd. Het is geen verzonnen verhaal. Het overkwam Roger McLaughlin en zijn kameraden, toen ze in Vietnam gestationeerd waren, waar Roger bij de geneeskundige hulptroepen van de luchtmacht was.

ROGER McLAUGHLIN illustraties van Peggy Hawkins

Een zondag in Vietnam

De zon stortte zich in warme, weldadige golven over mijn geharde spieren uit. Het licht en de warmte wekten me op uit mijn luie gedoezel, door me te herinneren aan de innerlijke glans van vanmorgen — het wonder van vanmorgen.

Het was een conferentie-zondag. Don, Tracy en ik waren de enige mormonen die er nog op de basis waren. We waren allen paraat en we konden die dag geen verlof krijgen om in Nha Trang de conferentie bij te wonen. Omdat we alle drie in dezelfde afdeling zaten, kwamen we na het ontbijt bij elkaar om onze eigen avondmaals- en getuigenisvergadering te houden. Het was een eenvoudige dienst: twee van ons zegenden het avondmaal en een diende het rond — aan de twee die het net gezegend hadden. Voor ons was het plechtig en heel bijzonder. Na onze korte vergadering ging Tracy weg, naar de escadrillepost, en Don en ik brachten de volgende anderhalf uur door in de centrale van de basis, waar we hier en daar een praatje

maakten en een dunne moutdrank, bereid met poedermelk dronken. Prima kwaliteit was het niet, maar hoe langer we in Vietnam waren, hoe beter het ging smaken. Daarna besloten Don en ik naar het MACV (Militair Assistentie Commando Vietnam) te gaan om met de Vietnamese kleermakers te praten over een paar poncho's, die we mee naar huis wilden nemen.

Don merkte op dat Tracy er ook een wilde, dus we sprongen in de veld-ambulance en reden naar de landingsbaan om hem te halen. Don ging de reddingsbarak binnen, maar kwam al gauw terug met de boodschap dat Tracy naar het mortuarium was gegaan om met een aantal KIA's (in het gevecht gesneuvelden) te helpen die net waren aangekomen.

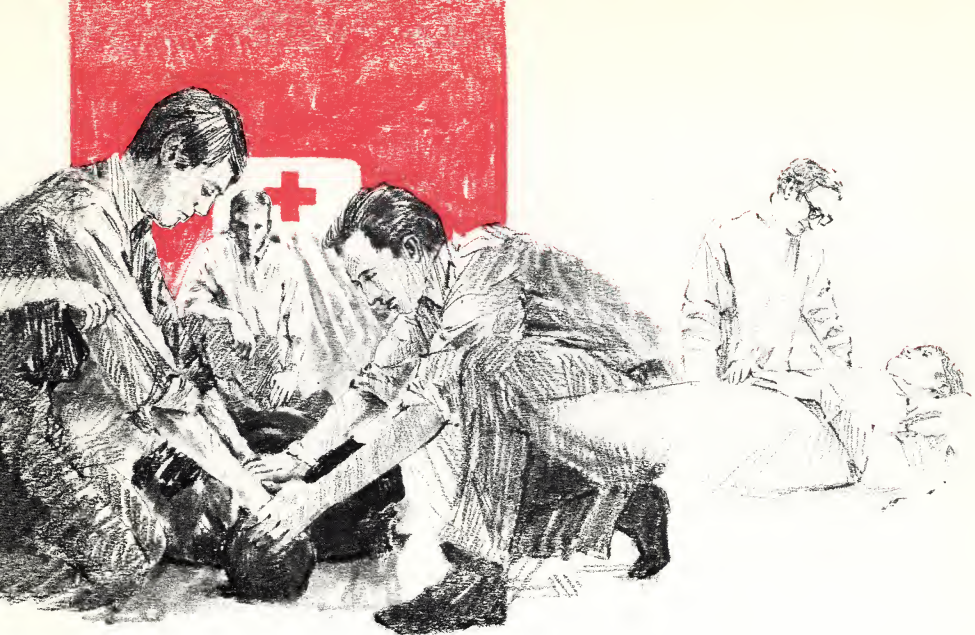
Daar zaten we een paar minuten, en we overlegden of we hem al dan niet zouden gaan halen. Als we het wel deden zouden we misschien aan het werk gezet worden. We konden eenvoudig niet verder zonder hem. We besloten dat hij mee moest komen,

zelfs als dat even werken op onze vrije dag betekende. We zouden het rustig aan doen, zelfs als we er de hele dag over zouden moeten doen.

Toen we het gebouw binnen gingen deed de air — conditioning ons aan als een bevrijdende vloedgolf, na de roosterende zonnenschijn buiten, die ervoor had gezorgd dat onze werkpakken kletsnat van het zweet waren. We stonden van de koele tocht te genieten en grapjes te maken over wat er zou gebeuren als we het te koud zouden krijgen — als het zweet zou bevriezen hoefden wij uiteraard niet te werken.

Een wachtmeester van de landmacht, die door de deur naar de achterkamers was gekomen, vroeg ons beleefd wat we wilden. Don antwoordde dat we op zoek waren naar Tracy. Met zijn duim wees hij over zijn schouder, en zei dat hij „daar“ was. We liepen door de deur naar de enorme zaalruimte, waar Tracy aan het werk was. Een sterke geur van medische reinigingsmiddelen doordrong de koele lucht.

Tracy stond gebogen over een bijna

naakt lichaam, dat op een van de koude metalen tafels lag. Op nog acht stalen tafels lagen lijken. Enkele lichamen waren nog gekleed in bemoderde, met bloed doorweekte gevechtspakken. Andere waren naakt op een handdoek, die om hen heen geslagen was, na. De kamer was goed verlicht en als die lichamen er niet gelegen zouden hebben, zou je helemaal niet het idee gehad hebben dat je in een mortuarium was.

Tracy keek op en glimlachte. „Hé, jongens, wat doen jullie hier?“ We beantwoordden zijn glimlach en vertelden hem over de poncho's die we wilden laten maken. Zijn ogen lichtten op als diamant en hij verzekerde ons ervan dat hij er ook een wilde, maar hij kon niet met ons meegaan voor hij klaar was met het schoonmaken van de lichamen.

We vroegen hem hoe hij aan deze opdracht was gekomen. Hij vertelde ons hoe hij Dustoff was wezen helpen met het ophalen van gewonden bij Dak To. Hij had met de anderen een

aantal knapen opgehaald en ze naar het 71^e Evacuatie Hospital gebracht (EVAC); toen hij bij de eerste hulpafdeling deze lijken had opgemerkt, had hij aangeboden ze naar het mortuarium te brengen en klaar te maken voor verscheping naar de Verenigde Staten. De wachtmeester stelde zijn hulp op prijs, want zijn mannen waren die morgen vroeg naar Pleiku vertrokken.

We begrepen dat Tracy hoopte dat we hem zouden helpen, en we staken de handen uit de mouw om met hem de resterende vier lichamen te helpen, zodat we samen naar het MACV gebouw konden gaan.

Don en ik grepen reinigingsmiddelen en lappen en begonnen aan het eerste het beste slachtoffer te werken. We praatten over de manier waarop deze jongens waren omgekomen en over de oorlog in het algemeen.

Eerst trokken we de gevechtspakken uit en daarna boenden we ze af met een dikke, groene, desinfecterende vloeistof, spoelden ze met schoon water af

en droogden ze af. Met z'n drieën zo aan het praten en werken duurde het niet lang voor de lichamen schoon waren.

Toen pakte Tracy de lange, zware, zwarte zakken. Naast elk lichaam legden we een zak en legden de jongen erin met de papieren en het indentiteitsplaatje van de soldaat. We lieten de lange ritsluitingen open, omdat de sergeant elk lichaam moest inspecteren, de papieren invullen en elke zak zelf sluiten. Toen we bijna klaar waren begonnen Tracy en ik de tafels en de vloer schoon te maken, terwijl Don alles nog eens nakeek.

We stonden op het punt weg te gaan toen Don vroeg: „Hé, Poco, is het waar dat bepaalde lichaamsfuncties blijven doorwerken nadat iemand is gestorven?“

Ik keek naar hem op en antwoordde: „Nou, ik heb wel eens gehoord dat het haar een paar uur blijft doorgroeien, maar zo opvallend is dat niet. De hersenen kunnen een paar minuten na het stoppen van de hartslag blijven

doorwerken, maar dat is toch wel alles neem ik aan. Hoezo?"

„Hoe zit het met traanklieren? Werken die nog na het overlijden?"

„Van zoiets heb ik nog nooit gehoord, maar ik denk dat het wel mogelijk zal zijn — Waarom vraag je dat allemaal?"

„Nou, ik dacht dat ik misschien wat spelwater in de ogen van deze knaap had laten zitten, maar ik heb ze nu al twee keer afgeveegd en weer komt er water in zijn ooghoeken. Ik denk dat het tranen zijn."

Tracy en ik stonden op en liepen naar het lichaam. Toen we de door granaatscherven gehavende jongen in het gezicht keken, kroop een eenzame traan naar zijn buitenste ooghoek en liep langs zijn slaap in zijn oor.

„Deze man leeft nog," hijgde ik. De reactie kwam onmiddellijk; alsof we dit al honderden keren hadden gedaan greep Don de sleutels van de veldambulance, deed de deuren voor ons open en Tracy en ik brachten het lichaam naar buiten. We legden hem op een brancard en Don stuurde de ambulance op het 71^e EVAC aan, terwijl de sirene onze waarschuwing uitgierde.

Toen we voorthobbelden veegde Tracy nog een traan van het gezicht van de jongen weg. Ik keek op zijn identiteitsplaatje om zijn naam te weten te komen, want ik wilde hem zegenen. Op dat moment merkte ik onderaan het plaatje drie lettertjes op: LDS. Ik legde mijn handen op zijn hoofd en sprak bijna onhoorbaar een gebed uit: „Door het gezag van het Heilige Melchizedekse Priesterschap, dat ik draag, beveel ik u in leven te blijven tot we de nodige medische hulp kunnen vinden om uw leven te redden."

Tracy keek me aan en veegde bij zichzelf een traan weg, glimlachte dankbaar en boog zijn hoofd in stilgebed. De sirene zweeg en we reden over de asfaltweg naar de open deuren van het 71^e EVAC Hospitaal. Jongens van de medische hulptroepen hielpen ons de soldaat uit de ambulance te tillen en ze droegen hem naar de EHBO-kamer. Twee artsen begonnen ons vragen te stellen en we vertelden hun

alles wat we wisten. Zonder een woord te zeggen verdwenen ze door de deuren van de EHBO-post en meer dan twee uur lang zaten we buiten op een lange houten bank te wachten.

We zaten net te overwegen of we de poncho's zouden gaan halen, toen een van de artsen naar buiten kwam en op ons toeliep. Wij stonden op.

„Ik ben blij dat jullie hebben gewacht, jongens," begon hij. „Ik wil jullie iets vertellen over een wonder dat net is gebeurd. Die jongen daarbinnen had medisch gezien dood moeten zijn. Op negen plaatsen was hij gewond. Hij had al zoveel bloed verloren dat hij niet meer bloedde. Zijn hartslag was zo zwak, dat we hem niet hoorden en geen pols voelden. Hij was zozeer verzwakt dat zijn ademhaling niet meer waarneembaar was. Juridisch was hij dood. Maar in werkelijkheid leefde hij nog."

„Hij was zo zwak, dat hij zich niet kon bewegen en niet kon reageren, en zo lag hij daar op die koude tafel van het mortuarium, en huilde. Hij heeft bijzonder veel geluk gehad dat jullie zijn tranen hebben gezien. Want anders was hij al gauw overleden. Eigenlijk had hij zelfs moeten sterven nadat jullie hem hier hadden gebracht. Ondanks het feit dat we hem drie en een halve liter bloed hebben gegeven en zijn wonden zo goed mogelijk hebben gehecht, had hij eigenlijk nog niet genoeg kracht om bij te komen. Maar dat deed hij wel."

Hij zweeg even, keek ons toen recht aan. „In de acht jaren dat ik nu arts ben, en in de vijftien maanden dat ik hier in Vietnam arts ben, heb ik nog nooit zo'n wonder meegemaakt." Hij keek naar de grond, terwijl hij verder sprak. „Zal ik jullie eens wat vertellen, jongens? Die jonge soldaat keek me een paar minuten geleden aan, glimlachte heel flauwtjes, en zei: „Priesterschap. Weten jullie wat hij daarmee bedoelde?" De arts wachtte niet op antwoord, maar keerde zich langzaam en liep door de open deuren het ziekenhuis weer in.

Nu ik hier zo in de zon lig bruin te bakken, weet ik dat ik op een dag terugga om het die dokter uit te leg-

gen. Maar nu wil ik alleen maar uitrusten en genieten van de vreugde van een hedendaags wonder. ○

NB. Tot voor kort studeerde Roger ziekenhuis-administratie aan de universiteit van het Medical Center van Colorado. Nu geeft hij les aan een ochtend-seminarie en is hij lid van de wijk Littleton Second. Hij en Barbara, het meisje dat later zijn vrouw werd, werden in 1961 in hun geboorteplaats Ottumwa in de staat Iowa lid van de Kerk.

Mogelijk werd u onaangenaam getroffen door de plaats van handeling en de nonchalante houding van de soldaten ten opzichte van hun werk in het mortuarium, maar bedenken dat Roger de redactie het volgende commentaar gaf: „Als je kennissen neer hebt zien maaien, je vrienden hebt zien sneuvelen, terwijl ze naast je stonden, word je ongevoelig voor de dood. Je moet wel. Als je het niet zou worden, hield je het niet uit. Dan zou je kapot gaan."

Het gesproken woord

DOOR RICHARD L. EVANS

„In een massa”

In zijn *The School of Life* (De levensschool) merkte Henry Van Dyke¹ op: „Misschien moet u in een massa leven, maar u hoeft niet als die massa te leven ...”

Dit is een van de belangrijkste dingen die wij onze kinderen moeten leren, en iets dat ieder van ons zich moet realiseren. Mensen leven graag als individuen — ze willen graag leven zoals zij persoonlijk willen leven — of dat zeggen zij tenminste. Maar daar handelen zij niet altijd naar, want iets schijnt hen te dwingen de massa te volgen. Als een van de bewijzen hiervan moet u eens nadenken over de dwang die de mode uitoefent. Maar wat betreft het volgen van de massa of leven als een onafhankelijk individu moeten we precies hetzelfde patroon volgen. Er zijn zowel goede als slechte voorbeelden, en tussen deze twee moeten wij onderscheid maken. Maar er bestaat iets ontzaglijks dat men massa-psychologie noemt — waardoor veel mensen dwangmatig schijnen te handelen, zonder noodzakelijkerwijs eerst over die handelingen te hebben nagedacht. En een van de belangrijkste dingen die wij moeten leren is, dat iets verkeerd is niet goed is omdat „ieder-een het doet”. Iets verkeerd is niet zonder meer goed omdat de massa het doet. En geen enkele persoon in de massa wordt van zijn persoonlijke verantwoordelijkheid ontslagen als hij met anderen wel doet, wat hij zelf niet gedaan zou hebben. Een massa is samengesteld uit individuen, en de basis van de massa wordt gevormd door de daden van individuen. En voordat een jongen of een meisje (of een volwassene) in een massa of met anderen iets doet dat hij niet mag doen, of iets neemt dat hij niet mag nemen, moet hij even nadenken en zichzelf eerlijk deze vraag stellen: „Zou ik dit ook doen als ik alleen was, mijn eigen gedachten had en de gevolgen zou overwegen, zonder de dwang van andere mensen?” Wij dragen allemaal, stuk voor

stuk, onze eigen reputatie met ons mee, onze eigen herinneringen en onze eigen verantwoordelijkheden, of we nu in een massa handelen of als individu. Abraham Lincoln had over dit onderwerp dit te zeggen: „Sta naast iedereen die goed staat. Sta naast hen zolang zij goed staan, maar ga bij hen vandaan zodra zij de verkeerde kant op gaan.”² „Misschien moet u in een massa leven, maar u hoeft niet als die massa te leven ...”

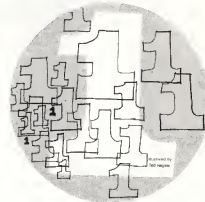
1 Henry Van Dyke — Amerikaans geestelijke, opvoeder en schrijver; 1852—1933.

2 Speech at Peoria, Illinois, October 16, 1864.

„Het gesproken woord”, van Temple Square uitgezonden via KSL en het Columbia Broadcasting System op 15 november 1970.

„Te veel dagen tegelijk”

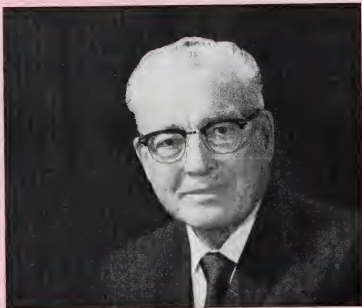
Het volgende hoorde ik een dierbare vriend zeggen tegen iemand die diepbedroefd was door het verlies van iemand die hem lief was: „Probeer niet te veel dagen tegelijk te leven.”¹ Deze raad zou ook heel goed kunnen slaan op andere situaties en omstandigheden. „Probeer niet te veel dagen tegelijk te leven.” Soms worden we zo teleurgesteld als we te veel dingen tegelijk proberen te doen, dat de voorwaartse beweging ophoudt, zoals bij een verkeersopstopping of zoals wanneer er paniek uitbreekt en alle mensen tegelijk door één deur naar buiten proberen te komen. In de eerste schok van verdriet ziet men alles misschien niet duidelijk genoeg om verstrekkende beslissingen te nemen. Mensen die te zeer terneergedrukt en bezorgd zijn worden teleurgesteld, doordat ze te veel dingen tegelijk proberen te doen. Zo af en toe zijn we niet in staat rustig een oordeel te vormen en dan moeten wij ons tot anderen wenden. Het komt ook voor dat we moeten vertrouwen op een bron die de hulp van mensen te boven gaat; dan smecken wij in een oprecht gebed om leiding, troost en zekerheid, die wij zelf niet kunnen vinden. U, die drukkende en gecompliceerde problemen hebt, ongelukken en ziekte meemaakt, (wordt vervolgd op blz 252)

Onze jongeren voorbereiden

DOOR PRESIDENT HAROLD B. LEE

Eerste Raadgever in het Eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Overall waar men zich tegenwoordig in de Kerk beweegt, wordt men geconfronteerd met steeds groeiende bezorgdheid over de toekomst van de jongeren van onze Kerk. Deze bezorgdheid is gewettigd, want de toekomst van de Kerk hangt af van onze jongeren. Zij zullen spoedig presidenten over gezinnen, quorums, ringen, wijken en hulporganisaties.

Het is duidelijk dat wat wij nu doen — of nalaten — om hen voor te bereiden van invloed zal zijn op hun bekwaamheid om de Kerk te leiden en hun gezin, het Evangelie en de andere leden van de Kerk lief te hebben.

In de brief van Paulus aan Timotheüs vinden we een raad die voor jong en oud actueel is: „Niemand verachte uw jonkheid, maar zijt een voorbeeld der gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in den geest, in geloof, in reinheid.“ (1 Tim. 4:12.) We houden van de jongeren van onze Kerk; en we zeggen tot hen, net zoals Paulus tot de jonge Timotheüs zei, dat zij het gelukkigst zullen zijn, als zij voorbeelden der gelovigen zijn. De toekomst van de Kerk is zeker, maar ze zal er nog beter uitzien als onze jonge mensen in hun woorden en gesprekken de kuisheid en reinheid verkondigen, die alleen kan voortkomen uit iemand die gelooft.

Als iemand zich afvraagt of de jongeren nu werkelijk zo belangrijk zijn voor de Kerk, moet hij eens goed kijken naar de onderstaande informatie, die het Bureau van de Kerkhistoricus uit een grote statistiek heeft gedistilleerd.

Meer dan vijftig procent van de leden van de Kerk is vijftientwintig jaar of jonger. Er zijn net zo veel leden in de leeftijdsgroep tussen twaalf en vijftientwintig als boven de zesendertig. En als u de leeftijdsgroep van zestien tot en met vijftientwintig jaar — waarschijnlijk wel de jaren van de grootste druk en belangrijkste beslissingen — beschouwt, blijkt dat die groep ruim drieëntwintig procent van het totale ledental van de Kerk uitmaakt.

Uit deze cijfers alleen al kunt u concluderen hoe enorm wij allen worden uitgedaagd, want deze grote groep jonge mensen zal tenslotte het koninkrijk in zeer belangrijke jaren dienen en leiden. We moeten allemaal veel beter ons best doen om hen voor te bereiden dan we nu doen.

Het wordt steeds duidelijker dat huis en gezin de sleutel van de toekomst van de Kerk zijn. Een kind dat men niet liefheeft, een kind dat nooit discipline, werk en verantwoordelijkheid heeft gekend, zal gemakkelijk zwichten voor de surrogaten van geluk van Satan — drugs, sexuele experimenten en hetzij verstandelijke, hetzij daadwerkelijke opstandigheid. Onze vergete inspanning voor de gezinsavond — en we hebben u niet alleen aangespoord die te houden, maar we hebben ook steeds meer hulpmiddelen hiervoor geboden — houden een grote belofte in, als we deze kansen maar aangrijpen.

Er bestaat geen betere plaats dan in het gezin om te onderwijzen en te leren over huwelijk, liefde en sex, aangezien deze drie in een geheiligd tempelhuwelijk op de juiste wijze verenigd worden. Er bestaat geen betere plaats om de twijfels van onze jonge mensen te behandelen dan daar waar liefde woont — in het gezin. Liefde kan onze jongeren de vrijheid geven om te luisteren naar hen, van wie zij weten dat zij ze kunnen vertrouwen. Onze cursussen, quorums en lessen moeten het gezinsleven aanvullen en waar het gezin ernstig tekort schiet zullen we het naar ons beste vermogen moeten proberen goed te maken.

Toen Jezus over de eerste twee grote geboden zei: „Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten,“ (Mt 22:40.) gaf Hij blijik van het grootste inzicht dat er in de gehele geschiedenis te bespeuren is. Want op deze twee gebo-

den moeten wij niet alleen onze leringen baseren, maar wij moeten ook hun leidend licht onze organisaties laten leiden en onze coördinatie van programma's verbeteren.

Kan een kind zijn naasten leren liefhebben, indien hij niet zelf liefde heeft gekend? Kan een jongere ooit vertrouwen leren hebben, als hij zelf nooit vertrouwd is? Kan een jongen, die nooit heeft geweten wat werk of verantwoordelijkheid is, inzien hoe deze immens belangrijke zaken nodig zijn om onze hele samenleving intact te houden? Kan een meisje dat thuis nog nooit heeft deelgenomen aan eerlijke, openhartige discussies over evangelische beginselen, de kritiek van de wereld en intellectuele aanvallen op haar geloof opvangen? Kan een jongeman, die zijn vader moet verzoeken niet bij zijn tempelhuwelijk aanwezig te zijn omdat vader rookt (ondanks het feit dat vader een aanbeveling had gekregen) veel respect hebben voor een bisschop, die het feit dat hij de voorschriften niet naleeft door de vingers ziet om „aardig“ te zijn voor een gezin? Als men een evangelisch beginsel niet in de praktijk ziet naleven, is het veel moeilijker in dat beginsel te geloven.

We mogen niet vergeten dat sommige jongeren niet altijd aanstoot nemen aan de schijnheiligheid van volwassenen omdat ze ons zo graag op fouten willen betrappen, maar omdat ze diep teleurgesteld zijn. Ze willen werkelijk dat wij zijn waarvoor wij ons uitgeven, want als we dat zijn is het voor hen een getuigenis van het feit dat wij werkelijk geloven.

We moeten meer bereid zijn onze jongeren passende verantwoordelijkheden op te leggen. President Joseph Fielding Smith, onze president, maakte al jong kennis met verantwoordelijkheid, en zo ook zijn vader, president Joseph F. Smith.

God heeft uitverkoren jongemannen bijzondere werkzaamheden gegeven. Veel verveling en rusteloosheid van jongeren is het gevolg van langdurige studie en afhankelijkheid voor zij volledige verantwoordelijkheden krijgen en voor zich mogelijkheden voordoen om dienstbaar te zijn; onze jonge mensen willen iets doen en iets presteren. Zij moeten uiteraard worden voorbereid, maar er zijn veel dingen die zij kunnen doen terwijl zij opgroeien, als wij de mogelijkheden

om in onze kerkelijke programma's actief te zijn aanpassen aan de aspiraties van onze jongeren. In een tijd, waarvan is gezegd dat die veel gemeen heeft met de dagen van Noach, moeten we onze jonge mensen leren de goede keuzen te maken en een groter gerechtvaardigd gevoel van eigenwaarde te krijgen, vooral als zij direct door het gezinsleven kunnen worden beïnvloed, waar de liefde van het gezin berouwt niet alleen mogelijk, maar ook belangrijk kan maken. Het milieu waarin de jongeren buitenshuis en buiten de Kerk verkeren, zal vaak of leeg zijn voor zover het om waarden gaat, óf gedachten herbergen die de beginselen van het Evangelie tegenspreken.

Het lijkt mij duidelijk dat de Kerk geen andere keus heeft — en ook nooit heeft gehad — dan meer te doen om het gezin te helpen bij het uitvoeren van haar goddelijke taak, niet alleen omdat dit een gebod des hemels is, maar ook omdat dit de beste praktische bijdrage is die wij aan onze jongeren kunnen leveren: de kwaliteit van het gezinsleven van de heiligen der laatste dagen te verbeteren. Deze bijdragen zijn net zo belangrijk als onze inspanningen in programma's en organisaties, maar ze mogen de functie van het gezinsleven niet overnemen; ze moeten het gezinsleven steunen.

We mogen ons niet — zoals sommige mensen op de wereld — inlaten met aanbidding van de jeugd door hen te imiteren en door zo dolgraag te willen dat zij ons liefhebben, dat wij het met onze eigen integriteit en individualiteit op een akkoordje gooien. Wij mogen ook niet — zoals men wel doet — alle jongeren in de steek laten op grond van de daden van enkele jongemannen en jonge vrouwen. Zoals in alle dingen, moeten ook hier de leringen van de Meester ons leiden.

We moeten verstandig zijn, niet naïef. Wij moeten zelfs diegenen die ons beschimpen en misbruiken liefhebben. Wij moeten ten aanzien van onze beginselen geen compromissen sluiten, maar steeds klaar staan om lief te hebben en te vergeven. Wij moeten altijd bereid zijn anderen, ook jongeren, duidelijk te maken waarom wij de Heiland en Zijn koninkrijk zozeer toegewijd zijn.

Moge het zijn, dat wij op deze wijze onze jonge leden dienen, liefhebben en leiden om hen op het heden en de toekomst voor te bereiden. ○

Een

geschenk uit de hemel

DOOR GEORGE DURRANT

„Allerliefste Marjorie, Cameron, Heather, Warren, Holly en Heidi. Boven alles streef ik naar een eeuwig leven met jullie allemaal. Deze dingen zijn belangrijk: tempelhuwelijk, zending, studie. Zet door! Stel doelen vast, schrijf geschiedenis en laat elk half jaar foto's maken.”

Zeer zeker een korte brief, maar deze vijf regel-tjes houden een wonderschoon getuigenis van een vader voor zijn gezin in. De ontvangers van deze brief waren te zeer verheugd om iets op de noodgedwongen beknoptheid van de inhoud tegen te hebben. Elk woord was voor hen van grote waarde. Twee en een half jaar lang hadden

ze al gewacht op enig teken dat erop duidde dat de briefschrijver nog leefde.

De vader, een piloot van de Amerikaanse luchtmacht, was bij gevechtshandelingen boven Noord-Vietnam door afweergeschut van de vijand neergehaald. Daarop volgde een stilte van dertig lange maanden, maanden waarin hij krijgsgevangen was.

Vijf maanden nadat de eerste brief kwam, arriveerde er een tweede, waarin de vader bij zijn gezin nogmaals de nadruk legde op de dingen die hem het naast aan het hart lagen:

„Allemaal heel veel liefs en groeten. Mij gaat het goed. Ik hoop dat jullie nog steeds gezinsavond houden en doorwerken aan het voedselplan en het leesprogramma en het bij het ontbijt met het hele gezin aanvullen met een lied en enkele verzen. Marge, ik geloof dat je een cursus aan de universiteit misschien fijn zou vinden. Denk eens na over kinderliteratuur, kunst- en muziekwaardering, huishoudkunde en persoonlijke financiën. Jay.”

Dit was een vader die elk woord, dat hij in het contact met zijn gezin gebruikte, afwoog. Hij raadde hun aan gezinsavond te blijven houden. Klaarblijkelijk zag hij iets, dat de kinderen in de jaren dat zij gevormd werden kon helpen. Haalt u zich uw eigen zoon, die pas man is geworden, eens voor de geest. Hij heeft verantwoordelijkheidsbesef, wil zijn medemens dienen, houdt van deugdzaamheid, heeft een vurig getuigenis van de goddelijkheid van het herstelde evangelie, heeft lief en is geliefd.

Zou u zo'n zoon of dochter graag willen grootbrengen? Zou u bereid zijn u weloverwogen, geduldig en voortdurend zo veel mogelijk in te spannen?

Als u deze wens koestert, heeft u maar weinig tijd te verliezen. De tijd tussen babyjaren en volwassenheid duurt slechts een oogwenk. Weet dan dat u geen enkele kans om bij een kind te zijn en het te onderwijzen voorbij mag laten gaan, als u geen achterstand wilt maken die nooit in te halen is.

Ouders die dromen koesteren over de bestemming van hun kinderen, weten dat het gezinsavondprogramma des Heren als een geschenk

uit de hemel is. Dit is niet iets dat wij gedwongen worden te doen. Het is iets, waarvan wij voelen dat we het nodig hebben.

De meeste ouders hebben ten aanzien van hun kinderen wel dezelfde inspiraties. Waarom laten sommige ouders de gezinsavond wel deel uitmaken van het gezinsleven, terwijl weer anderen dit niet doen? Is de gezinsavond voor sommige mensen alleen maar een extra last in een toch al overladen leven? Zijn bepaalde vaders van mening dat zij wat opleiding betreft, of geestelijk, niet in staat zijn om hun kinderen te onderwijzen? Hebben enkelen het wel geprobeerd, maar zijn zij ontmoedigd door de rusteloze of lawaaiërige weerstand van hun kinderen?

Tegen zulke ouders kunnen wij eerlijk zeggen, dat gezinsavonden geen last hoeven te zijn; vaders hoeven niet de enige leraren te zijn en kinderen hoeven geen weerstand te bieden.

Zijn gezinsavonden voor u een last tussen de andere lasten? Stelt u dan eens vast welke waarde de echte doelstellingen van uw leven hebben; misschien kunt u iets van het lijstje schrappen dat niet zo belangrijk is. Vergeet niet dat vader of moeder zijn in de volste zin des woords „kerkewerk“ is. Vergeet ook niet, dat vele handen licht werk maken. Als vader de leiding heeft en als alle andere gezinsleden helpen, worden de lasten van de gezinsavond minder zwaar en de zegeningen worden groter.

Een vader verklaarde: Ik schrik er niet voor terug om hulp te vragen. Op een avond toen we werkelijk niet voorbereid waren, stelde ik voor dat moeder en twee kinderen chocolademelk gingen klaarmaken, terwijl de twee oudsten en ik onze aandacht aan het gezinsavondhandboek wijdden. Voorbereidingen treffen hoort bij ons even goed bij de gezinsavond als datgene waarop wij ons voorbereiden. Als er kaarten moeten worden gemaakt, plaatjes gekleurd en verhalen moeten worden uitgebeeld, bereiden we die dingen samen, als gezin, voor.

Terwijl moeder en de kinderen de chocolademelk aan het maken waren, oefenden ze een lied. Wij drieën kozen een onderwerp uit. In een paar minuten hadden we het allemaal doorgelezen. Richard zei, dat hij het verhaal zou vertellen, en Julia zou de teksten voorlezen en uitleggen. Ik stemde ermee in dat ik zou luisteren en zou getuigen van het geluk dat ik vond in het naleven van het beginsel dat we zouden bespreken. Het was geweldig met de rest van het gezin één ploeg werkers te vormen.

We hadden een fijne en inspirerende gezinsavond, en als het een last was, heb ik het in elk geval niet als zodanig ervaren."

Ouders worden soms boos door het gedrag van de kinderen en dan wordt de gezinsavond verre van plezierig. Een vader merkte op: „Na een moeilijke avond maakte ik voor mezelf eens de balans op. Ik kwam tot de ontdekking dat het probleem niet bij het gezin lag, maar bij mij. Ik heb mezelf bezworen dat ik me tijdens een gezinsavond nooit meer kwaad zou maken. Als er iets gebeurt waar ik ziedend om kan worden, roep ik „pauze“, en dan ga ik wat water drinken. Ik drink heel wat water, maar ik heb het volgehouden."

Leer u te ontspannen. Gezinsavonden zijn geen officiële lessen. Het zijn avonden die gezinsleden thuis samen doorbrengen. De kinderen hoeven niet netjes op een rijtje te zitten. Wat doet het er toe als ze lekker op de grond willen liggen of de avond in een andere gerieflijke houding willen doorbrengen? Zo kunnen ze ook luisteren. Het is prima als vader zijn arm om moeder heen slaat. Daarvan zouden de kinderen zelfs kunnen leren dat pappie dol is op mammië. Als kinderen dat weten, weten ze iets dat voor een eeuwig belang is. Als u voor lolliës zorgt, helpen die wellicht een sfeer te scheppen waarin geluisterd wordt als een gezinslid spreekt.

Als een kind met zijn gedachten elders schijnt te zijn, laat hem dan zingen of dansen of spelleider zijn bij een gezelschapsspel. Als de kleintjes met spellgoedauto's willen spelen, terwijl u met de tieners spreekt, is dat prima. Men kan omgekeerd verwachten dat gezinnen met kinderen van vijf uiteenlopende leeftijden zich gedragen als een klas, waarin iedereen ongeveer van dezelfde leeftijd is.

Een van de kernvragen om de waarde van een gezinsavond te peilen is: „Kinders, vonden jullie het fijn?" Zij, die een ontspannen sfeer hebben weten te scheppen, ondervinden dat hun kinderen de gezinsavond heerlijk vinden. Bovendien ontdekken zij dat zij juist onder dergelijke omstandigheden het meest openhartige contact over het Evangelie hebben. Vaders van zulke gezinnen merken, dat hun onzekerheid ten aanzien van het onderwijzen verdwijnt. Een les heeft dan meer weg van een gesprek dan van een toespraak.

Een vader vertelde hoe hij van de les afweek toen hij naar zijn dochtertje van elf jaar keek. Uit de grond van zijn hart zei hij: „Karin, je bent zo mooi. Als je groot bent ontmoet je op een goede dag een jongen, en hij vindt jou aardig en jij hem. Jij vertelt mij dan dat je hem aardig vindt, en ik zeg tegen jou dat ik tegen hem van leer zal trekken, omdat jij mijn schatje bent. Maar dan maak ik kennis met hem en ik vind hem ook aardig. Na een poosje merk je dat jij van hem

houdt en hij van jou. En op een goede dag staan we allemaal vroeg op en dan gaan we met z'n allen naar de tempel. Dan trouw je voor tijd en alle eeuwigheid. Zou dat niet geweldig zijn, Karin, als jij op dezelfde manier trouwt zoals je moeder en ik zijn getrouwd? Kinderen, de tempel is de plaats bij uitstek om te trouwen."

Zo'n uitspraak, gedaan in een sfeer van liefde en respect voor elkaar, is geen toespraak, maar een duidelijk voorbeeld van een vader, die een stekje van de dingen die voor hem zo immens belangrijk zijn uit zijn eigen hart in het hart van zijn kinderen plant. Hier is niets gedwongens aan. De dingen die wij koesteren als van godswege geïnspireerde overtuigingen kunnen nooit aan het hart van onze kinderen opgedrongen worden. Maar op deze ogenblikken, als de tijd er rijp voor is, kan er van hart tot hart gesproken worden. Tijdens gezinsavonden waar allen vrijuit kunnen spreken en waar alle meningen serieus genomen worden, voelen kinderen dat zij als volwaardige mensen worden behandeld, en hun reacties zijn onthullend en inspirerend. De verveling van tieners slaat om in enthousiaste belangstelling als de gesprekken de alledaagse problemen in de roos raken.

Als ouders het geheim van beter luisteren ontdekken, leren ze vanzelf ook wat de geheimen van beter lesgeven zijn. Toen men een tiener vroeg waar hij iets over wilde zeggen, luידde het antwoord: „Iets dat me echt dwars zit is, dat we zo vaak worteltjes eten."

De moeder antwoordde vlug: „Worteltjes zijn goed voor je en ik wil geen woord meer horen over maaltijden." De jongen had over worteltjes niets meer te zeggen, maar over andere dingen ook niet, en de rest van die gezinsavond was voor hem meer een kwestie van verdragen dan genieten. Als de moeder alleen maar had gezegd (en ze had er wel enige moeite voor moeten doen om zoiets te zeggen): „Heb je dan zo'n gruwelijke hekel aan worteltjes?" dan had die jongen misschien nog veel meer gezegd, en dan had hij niet alleen maar kritiek geleverd. Juist als we spreken en uitleggen wat wij vinden, worden wij ontvankelijk voor veranderingen, en ook hier hadden wij met liefde en respect, en niet met dwang, kunnen onderwijzen.

Dat wil niet zeggen dat ouders geen stelling nemen. Het betekent slechts dat bepaalde zaken zo uitgepraat worden, dat de kinderen hetzelfde standpunt als de ouders gaan innemen omdat ze dat willen, en niet omdat ze moeten.

Een vader zegt, dat hij zijn kinderen heeft geobserveerd, en dat hij heeft ontdekt dat zij voor elk ding dat zij verkeerd doen minstens negentien

dingen goed doen. „Daarom," zegt hij, „weiger ik aan hun fouten evenveel tijd te wijden. Op mijn gezinsavond steek ik mijn kinderen liever een pluim op de hoed dan dat ik ze bekritiseer. Ik vertel u liever wat ik ze goed heb zien doen dan wat ik ze verkeerd heb zien doen."

Gezinsavonden zijn er om liefde te uiten. Een jongen zei eens: „Als ik alle goede dingen over Mama zou moeten vertellen die ik weet, zouden we hier de hele avond zitten."

De vader was ontroerd en voegde eraan toe: „Zo denk ik er ook over. Ik houd van haar met geheel mijn hart." De moeder straalde.

Later voegde de vader in zijn postscriptum hieraan toe: „De week daarop hebben we lekkerder gegeten dan u zich kunt voorstellen."

Gezinsavonden zijn het moment waarop u kinderen over hun schoolwerk kunt laten vertellen. Wat zou een klein kind geweldig vinden dan het hele gezin een hoofdstuk uit zijn eerste schoolboekje voor te lezen. Hij kan de schone kunst die hij pas machtig is geworden ten toon spreiden en tegelijkertijd komt hij misschien tot de slotsom dat schoolwerk werkelijk belangrijk is. Kinderen die dergelijke dingen ondervinden, doen hun best op school.

U wordt niet gedwongen gezinsavond te houden, maar het is heel hard nodig dat u het doet. In de loop der jaren kunt u op duizenden manieren zeggen: „Kinderen, de Kerk is waar. Wij, jullie moeder en vader, houden van ieder van jullie en we zijn er trots op dat we jullie ouders zijn. Dit is het fijnste gezin van de hele wereld. We kunnen eeuwig bij elkaar zijn. Denk eraan, kinderen, Joseph Smith zag God de Vader en Zijn Zoon in het bos. Jezus Christus leeft. Hij is onze Verlosser. Volg de broeders die de Heer heeft uitgekozen, dan zul je nooit afdwalen."

De profeten hebben gezegd: „Kinderen uit zulke gezinnen zullen niet afdwalen." U kunt zonen en dochters hebben met verantwoordelijkheidsbesef, die willen dienen, die houden van deugdzaamheid, die een sterk getuigenis hebben, die liefhebben en geliefd zijn, doordat u gezinsavonden houdt en deze geest voortdurend thuis uitstraalt.

Broeder Durrant, uitvoerend secretaris van de priesterschapscomité's voor huisonderwijs en gezinsavonden, is voormalig hoofd van de cursussen voor Lamanieten in Noord- en Zuid-Amerika en Polynesië. In de wijk Imperial Second in de ring Wilford in Salt Lake City is hij padvindingsleider.

(vervolg van blz 241)

kingen zijn hun mislukkingen. Zij zijn bedroefd als jullie bedroefd zijn, en blij wanneer jullie blij zijn. Als je werkelijk gelukkig wilt zijn en wilt slagen in het leven, eer dan je vader en je moeder, zoals het gebod aangeeft. Je hebt het voordeel van hun wijsheid en ervaring nodig.

Ik heb altijd geloofd dat de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben, en ik ben ervan overtuigd dat zij veel gelukkiger worden en tegelijkertijd succes bereiken, als zij maar doen wat goed is. In feite heb ik mijn dochters, toen zij jong waren en met hun vrienden uit gingen, altijd aangeraden volop te genieten en zoveel mogelijk plezier te maken, zodat zij het zich altijd als plezierig zouden blijven herinneren, zonder wrevelf of spijt.

s' Morgens mijn hemelse Vader in gebod aanroepen om Hem te vragen mij bij mijn daden te leiden en Hem zeg-

gen dat ik Hem 's avonds verslag zou uitbrengen, heeft me altijd de kracht gegeven om te leven zoals het moet. Als de jongeren deze dingen indachtig blijven en onthouden dat onze hemelse Vader erop rekent dat ieder kind van Hem Zijn geboden onderhoudt, zullen zij de kracht hebben om verleidingen te weerstaan.

Ik heb onze jonge mensen lief en ik heb veel vertrouwen in hen. Hoewel het kwaad en de verleidingen nuwaarschijnlijk veel groter zijn dan ooit tevoren, worden jullie beter opgevoed en opgeleid om ze onder ogen te zien, en op velerlei wijze beter dan jullie ouders voorbereid om verantwoordelijkheden in zaak en bedrijf en andere leidinggevende functies op je te nemen. Op jullie is onze hoop voor de toekomst gevestigd. Het is jullie voorrecht en taak een betere wereld tot stand te brengen. Ik zou wel willen dat

ik lang genoeg kon leven om te zien hoeveel beter jullie de wereld maken. Jullie kunnen dit alleen volbrengen als jullie lichamelijk sterk blijven, geestelijk waakzaam en moreel het rechte pad volgen en steeds de leiding van onze hemelse Vader vragen. Alcohol, tabak en drugs zullen niet alleen jullie prestatievermogen en capaciteiten aantasten, maar ook jullie geloof. Doe de hele wapenrusting Gods aan. Met geloof in Hem en met gerechtigheid als gids voor jullie daden, kan je leven niet mislukken en moet je wel gelukkig zijn. Het gezicht van degenen die in deze roerige wereld onrust stoken weerspiegelt geen geluk, maar degenen die doen waarvan zij weten dat het goed is, vervolgen gelukkig het levenspad en boeken vooruitgang. Ik hoop voor jullie dat jullie hier ongegeneerde vreugde zullen beleven, en hierna eeuwig geluk.

(vervolg van blz 245)

bedroefd bent en lijdt onder het verlies van iemand die u dierbaar is; u, die bezorgd en te meer gedrukt bent door de druk van het leven, die probeert uw gezin, uw zaak, uw belangen en verplichtingen voor de ondergang te behoeden: denk rustig na, bid, heb vertrouwen; neem de tijd om alles rustig te overdenken, bepaal wat het belangrijkste en het meest dringend is, en probeer niet de gehele last ineens te torsen, of alle beslissingen in één angstaanjagend uur te nemen. Tijd doet veel; ze heelt wonden, verzacht verdriet. Het leven draait door en op de een of andere manier wordt het dragelijk, nuttig, zelfs als mensen, die wij liefhebben, van ons heen zijn gegaan. De mens past zich aan; miljoenen hebben dat al gedaan en miljoenen zullen dat nog doen. En een van de slechtste manieren om problemen op te lossen is in paniek of onder druk te handelen. We weten niet half hoeveel we kunnen doen of verdragen voor we het aan den lijve ondervinden. Maar we zijn tot veel meer in staat dan we ons soms kunnen voorstellen, en vrede, troost en verzoening kunnen volgen. Daarom nogmaals de goede raad van mijn wijze, dierbare vriend: „Probeer niet te veel dagen tegelijk te leven.”

1 Harold B. Lee

„Het gesproken woord”; van Temple Square uitgezonden via KSL en het Columbia Broadcasting System op 6 december 1970.

(vervolg van blz 238)

tussen ouders en kinderen een band kan bestaan die ook na de dood behouden blijft. Dit is een zeer werkelijk beginsel, en wij moeten het in acht nemen.” Daarom geniet het genealogisch werk van de priesterschap binnen de Kerk tegenwoordig meer aanzien en het wordt sterker benadrukt dan ooit tevoren. Het werk in de tempels, en de organisatie waardoor wijken en ringen genealogisch werk doen, vormen een moderne toepassing van die openbaring, die ons bij monde van president Woodruff werd gegeven. Wij zijn als nimmer tevoren bezig met het leggen van familiebanden, opdat de gezinnen tot in eeuwigheid aan elkaar verbonden kunnen zijn. Welke ervaring is er voor gezinsleden van alle leeftijden schoner dan zich verbonden te voelen door genealogisch speurwerk?

1 Cowley, Matthias F., voormalig lid van de Raad der Twaalven; 1858—1940.

• Zie II Petrus 1:21.

*„Wij zijn als nimmer
te voren bezig met
het leggen van familie-
banden hier op aarde.”*

AANGEKOMEN:

Swensen, John L.
North Vancouver,
British Columbia
(Canada)

Bigelow, Richard N.
Idaho Falls (Idaho)

Parker, Bradford
Boulder (Colorado)

Smith, Richard J.
Lemoore (California)

Crook, Ralph H.
Salt Lake City (Utah)

Beck, Steven
Ogden (Utah)

Hathcock, Dale M.
Mesa (Arizona)

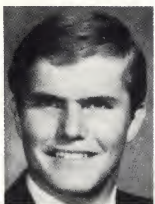
Alvey, Dennis F.
Richmond (Utah)

Dalton, Frances A.
Tooele (Utah)

Alexander, Denton
Provo (Utah)

Dalton, Patrick L.
Glendora (California)

Gregory, Glenn D.
Salt Lake City (Utah)

Gerber, Gaylon
Logan (Utah)

Green, David B.
Pocatello (Idaho)

Read, Ronald
Kanesville (Utah)

Leydsman, Ronald
Encino (California)

van den Berghe,
Gregory
Salt Lake City (Utah)

Johnson, James R.
Salt Lake City (Utah)

Aird, Kenneth
Salt Lake City (Utah)

VERTROKKEN:

van der Waal, Johanna
Garden Grove (Calif.)

Wayne B. Farmer
Idaho Falls (Idaho)

Watson, Linda J.
Winchester (England)

Blackburn, Hyrum C.
Lovell (Wyoming)

Miner, Sheri M.
Springville (Utah)

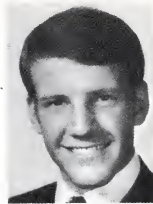
John Meibos
Ogden (Utah)

Kooyman, David N.
Salt Lake City (Utah)

David C. Haralson
Albuquerque, New Mex.

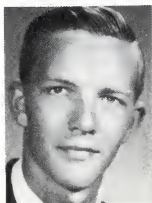
Bunnell, Robert L.
Salt Lake City (Utah)

Strasbourg, Louis
Orem (Utah)

Sudweeks, DeRay C.
Nephi (Utah)

Hall, Bradford C.
Wellsville (Utah)

Doris L. Moon
Duchesne (Utah)

Brent G. Thompson
Brigham City (Utah)

Het Kerkelijk Vertaalbureau gaat eind augustus naar Maastricht.
Er zal plaats zijn voor enkele typistes.

Waarschijnlijk zal er binnenkort in het Distributiecentrum plaats zijn voor een assistent-boekhouder.

Gegadigden dienen zich met vermelding van ervaring en opleiding schriftelijk te richten tot:

Eglise de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours
Quai St.-Léonard 49
B - 4000 Liege
Belgie

GEBURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE RING HOLLAND

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Amersfoort

Boerman-Amanupunjo, Augustine Hendrika, 26 mei 1971

Apeldoorn

Stephan, Evert, 30 april 1971

Stephan-Smits, Margaretha Everarda, 30 april 1971

Stephan, Paulus Leendert, 28 mei 1971

Stephan, Teunis, 28 mei 1971

Stephan, Antoinette Heester, 28 mei 1971

Groningen

Betiel, Agnes Henny, 14 mei 1971

van Bommel, Wilma Christine, 14 mei 1971

van Bommel, Alfred Mathijs, 14 mei 1971

van Bommel, Bernadette Margaretha, 14 mei 1971

van Bommel, Fernicke Pauline, 14 mei 1971

van Bommel, René Alexander, 14 mei 1971

Hoekzema, Zwaantje Aafke Hermiene, 14 mei 1971

Hinderks, Jan, 21 mei 1971

Hinderks-Graver, Hendrikje, 21 mei 1971

Muskita-Hauriessa, Augustina Louise, 29 april 1971

Haarlem

Meijboom, Johannes, 4 juni 1971

Meijboom-Meljer, Elizabeth Catharina, 4 juni 1971

Heerlen

van den Aardweg-Beverwijk, Hermina Philippina Geertje, 16 april 1971

Stoffels, Goswinus Augustinus, 31 mei 1971

Stoffels-Quix, Irene Margarete, 31 mei 1971

Hilversum

Horst, Gerrit Jan, 3 juni 1971

Horst-van Rennes, Catharina Jacoba, 3 juni 1971

Maasricht

Lemmens-Maes, Cornalia Henriette, 7 mei 1971

Nijmegen

Botter, Anthonius Hendricus, 28 mei 1971

Botter-de Blois, Leentje, 28 mei 1971

Utrecht

Karsen-Kuljpers, Elisabeth Maria Hubertina, 26 mei 1971

Hooke, Annie, 26 mei 1971

Ciebrand, Vladele Randolph, 26 mei 1971

Zeist

Koning, Janneke, 12 mei 1971

Matla, Johan Gerard, 12 mei 1971

Matla, Cornelis Hendrikus, 12 mei 1971

Rosema, Charles Quinton, 12 mei 1971

van der Winkel, Margartha, 12 mei 1971

GEDOOPT IN DE RING HOLLAND

Amsterdam

Klaas, Klunder, 3 juni 1971

Opperman, Henriëtte Elizabeth, 7 mei 1971

Schoulen, George, 7 mei 1971

Delft

Morsman-Langen, Elisabeth Anna Catharina, 6 mei 1971

Leiden

van Rhijn, Anna Gijlsbertha, 20 mei 1971

Rotterdam-Noord

Krijgsmen-Wevers, Johanna Maria, 13 mei 1971

Krijgsmen, Elsje Johanna, 13 mei 1971

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Almelo

Tijhoff, Herman, priester, 25 april 1971

Antwerpen

De Brie, Jean François Mariette, ouderling, 16 mei 1971

Apeldoorn

Steenstra, Jan, ouderling, 9 mei 1971

Arnhem

Gielsing, Johan Gerhard, ouderling, 9 mei 1971

Groningen

Dezaire, Joseph Engelbert Pierre, priester, 16 mei 1971

Muskita, Henrich Johannes, diaken, 16 mei 1971

van der Wijk, Klaas Jonnes, diaken, 16 mei 1971

Wijsbeek, Casper Johannes, priester, 16 mei 1971

Wolthers, Harmtienus, leraar, 16 mei 1971

Den Helder

van Dam, Hendrik, diaken, 2 mei 1971

van Dam, Anton Gerrit, diaken, 2 mei 1971

de Groot, Harmen, ouderling, 25 april 1971

Hengelo

Hovenier, Gerhard Johannes, priester, 18 april 1971

Kabel, Johannes, ouderling, 9 mei 1971

Leeuwarden

van Ruiten, Reimer, diaken, 2 mei 1971

Zeist

van Driel, Wilhelmus Adam, diaken, 2 mei 1971

GEZEGEND

American Serviceman's Branch

Merritt, William Edger, Jr., 4 april 1971

Apeldoorn

Kloosterboer, Roel Frits, 2 mei 1971

Kloosterboer, Sandra Yvonne, 2 mei 1971

Den Helder

Gfeller, Maurice Roger, 4 april 1971

de Groot, Erik, 5 april 1971

Mutaties in de Zending

District Gelderland/Overijssel – President – L. Lefeve

1e Raadgever – T. K. Tio

2e Raadgever – I. M. Looy

Secretaris – E. Numans

Heerlen

2e Raadgever Zondageschool – S. Santing

Secretaresse Jeugdwerk – Zr. J. G. L. Santing

1e Raadgeefster Jeugdwerk – Zr. C. S. Haan

2e Raadgeefster Jeugdwerk – Zr. H. van den Aardweg

Den Helder

Gemeentepresident – C. Kallola

1e Raadgever – H. de Groot

2e Raadgever – R. Gfeller

Hengelo

Gemeentepresident – Jan van der Laan

Nijmegen

Gemeentepresident – H. de Groot

1e Raadgever – P. Verbon

2e Raadgever – G. Mamakers

Zeist

Gemeentepresident – H. Noorda

1e Raadgever – T. Rosema

Secretaris – B. Verbrugge

